

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ
ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ
1903-1914

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

Ω ΘΑΛΑΣΣΟΘΕΜΕΛΙΩΤΑ
ΔΕ ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΕΓΩ
ΚΑΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΜΕ ΠΟΙΑ ΛΑΧΤΑΡΑ
ΔΑΚΡΥ ΘΑΛΑΣΣΟΓΕΝΝΗΤΟ
ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΟ ΦΡΕΝΙΑΣΜΑ
ΟΡΓΗ ΣΕΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ
ΑΠΑΝΩ, ΚΑΤΩ, ΓΥΡΩ...
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ
ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΕ, ΧΙΟΝΟΘΩΡΕ

Ω ΘΑΛΑΣΣΟΘΕΜΕΛΙΩΤΑ κ' ηλιόσκεπα παλάτια,
Χτισμένα από τὰ σύννεφα τῆς θερινῆς βραδιάς,
Σ' εσάς εχρυσοθρόνιασαν δυό δακρυσμένα μάτια
Τό πίο μεγάλο απόκρυφο μιάς ἀρρωστης καρδιάς.

Φωτοπλασμένα ονειράτα! σέ μιά στιγμή σάς σβύνει,
Σάς ξανεμίζει απόνετο, βαρὺ τὸ δειλινό---
Μά τῆς καρδιάς τ' απόκρυφο μαζί σας τί ἔχει γίνῃ;
Βυθίστηκε στό πέλαγος ἢ πάει στὸν ουρανό;

ΔΕ ΘΕΛΩ τὴν αγάπη εγὼ ποτάμι, πού διαβαίνει
Στους ανθισμένους κάμπους ἀργὰ καί ταπεινά·
Τὴ θέλω θάλασσα πλατειά κι' ἀπέραντη ἀπλωμένη
Χωρὶς ἐν' ἀκρογιάλι νά δείχνῃ πουθενά.

Θέλω ἀνοιχτὰ πρὸς τ' ἀπειρο νά μέ τραβάῃ τὸ κύμα,
Νά μέ φτερώνῃ ἀγέρι θεόσταλτης πνοῆς,
Καὶ θέλω ναύρω, ναυαγός, ὠνειρεμένο μνῆμα:
Στὰ βάθη τῆς αγάπης τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

ΚΑΠΟΙΑ νύχτα, πού κοιμήθηκα
Στής ψαρόβαρκας τήν πλώρη,
Τού γιαλού η Νεράϊδα ανέβηκεν
Απ' τ' απάνεμα νερά.

Δέν τήν έβλεπαν τά μάτια μου,
Μά η ψυχή μου τήν εθώρει
Καί τήν ένιωθα στόν ύπνο μου
Σάν ακοίμητη χαρά.

Τά χλωρά τά φύκια ευώδιαζαν
Τού κορμιού τήν άϋλη σάρκα,
Τό λαιμό κοχύλια στόλιζαν
Καί κοράλλια τά μαλλιά,

Κύμ' ανάλαφρο τό χέρι της
Αργοσάλευε τή βάρκα
Μέ ναννούρισμα γλυκόφωνο
Σάν τού φλοίσβου τή λαλιά.

Απ' τά στήθη της τ' ανάσασμα,
Δροσερό σά νυχτομπάτης,
Φίλτρο μαγικό μέ πότιζε
Τή στεριά ν' απαρνηθώ,

Καί δυό πούλιες σμαραγδόφωτες,
Τρέμοντας στά βλέφαρά της,
Μ' έσερναν μ' αγάπη ανίκητη
Στου πελάου τον κρύο βυθό---

Ω, τί κρίμα! Η νύχτα πέρασε
Καί τ' ωραίο τό πλάσμα εχάθη
Σάν αφρός θαλασσογέννητος
Μέσ' στό φώς τού Αυγερινού.

Ήτον όνειρο, ίσκιος, φάντασμα
Απ' αγνώστου κόσμου βαθή;
Ήτον τής καρδιάς μου πλάνεμα
Ή προφήτεμα τού νου;

ΜΕ ΠΟΙΑ λαχτάρα ένας τόν άλλον έκραζε!--
Μά όταν ήρθε η στιγμή ν' ανταμωθούνε,
Τά μάτια τους αντίκρυσαν αδιάφοροι
Καί πέρασαν - χωρίς νά γνωριστούνε:

Τή νύχτα δυό καράβια μακροτάξιδα
-Αδέρφια από ένα δάσος γεννημένα-
Στό πέλαγος σταυρώνοντας τά φώτα τους
Έτσι περνούν -αγνώριστα καί ξένα.

ΔΑΚΡΥ θαλασσογέννητο, χλωμό μαργαριτάρι,
Πλασμένο από τόν πόνο μιάς πέτρας ζωντανής,
Απ' τού γιαλού τά τρίςβαθα Νεράϊδες σ' έχουν πάρη,
Τής ομορφιάς αστέρι στόν κόσμο νά φανής.

Δάκρυ θαλασσογέννητο πόσ' άλλα, σάν κ' εσένα
Πανάκριβα κι' ωραία κι' αγνά και φωτερά,
Μέσ' απ' τά βάθη τής ψυχής στόν κόσμο σκορπισμένα,
Γεννήματα τού πόνου – στολίζουν τή χαρά!

ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ τό φρένιασμα
Καί τή λύσσα τού ανέμου
Μέ μιá βάρκα στό πέλαγος
Δέ λογιάζω ποτέ μου,

Μά έχω πάντα τήν έννοια μου
Στήν κρυμμένη φοβέρα,
Στή βουβή, στήν αθώρητη,
Στήν προδότρα τήν ξέρα.

ΟΡΓΗ σεισμού τό ξέβρασεν απ' τού πελάου τά βάθη,
Μαρμαρωμένο λείψανο παλιάς στεριάς που εχάθη.
Μά στό νεκρό τό χάλασμα ζωή καινούργια αρχίζει:
Κάτι ανασαίνει, σέρνεται, φυτρώνει, φτερουγίζει ---
Τού ρίχνει ανάρη η κάπαρη τ' ακρόκλωνα ανθισμένα
-Λευκά νεραϊδομάντιλα στό ηλιόφωτο απλωμένα-
Γοργά πετροχελίδονα, γυρνώντας στα παλιά τους.
Θαρρούν νησί τό χάλασμα καί χτίζουν τή φωλιά τους,
Κ' έν' ακρογιάλι φέρνοντας στό λογισμό τού ναύτη
Γλυκό τόν πόθο τού σπιτιού μέσ' τήν καρδιά του ανάφτει.

ΚΑΤΑΜΕΣΑ στή γαλανή κ' ηλιολουσμένη πλάσι
Λευκοντυμένη στάθηκες ψηλά στο ακροθαλάσσι

Καί σ' είδα, ώ πλάσμα ξωτικό του ονειροπλάνου κόσμου,
Διπλόκορμη, διπλόχαρη, διπλογραμμένη εμπρός μου:

Τή μιά χυτή, ζωγραφιστή μέσ' στο βαθύ ακρογιάλι,
Κι' ολόρθη, ουρανοσκάλιστη μέσ' τ' Άπειρο τήν άλλη.

ΑΠΑΝΩ, κάτω, γύρω αμέτρητα,
Παντού σπαρμένα τρέμουν τ' άστρα,
Κ' η αραγμένη βάρκα, ανάρη,
Κρέμεται μέσ' σε δύο ουραμούς,

Κ' η νύχτα, απλώνοντας το χέρι της
Στ' άγρυπνα μάτια, ονειροπλάστρα,
Φέρνει τόν πόθο τόν αχόρταστο
Σέ κόσμους άλλους - μακρινούς.

Τ' ΕΙΝ' όλα τὰ μαργαριτάρια, τὰ δεμένα
Σ' ωραίους λαιμούς, ἂν τὰ μετρήση ο νοῦς
Μ' εκείνα, πού γιά πάντα εἶναι χαμένα
Στά πέλαγα καί στός ὠκεανούς;

Κ' ἴσως τό ένα, μόνο, -η δόξα κ' η κορώνα
Τῶν μαργαριταριῶν - σέ χάος βαθύ
Τῆς θάλασσας ριγμένο ἀπ' τόν αἰῶνα,
Σ' ωραίο λαιμό ποτέ δέ θά δεθῆ.

ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΕ, χιονόθωρε κι' αστερομάτη γλάρε,
Πώχεις χαρά τό πέτασμα, καῦμό τή λευτεριά,
Τούς λογισμούς, τούς πόθους μου, τὰ ονειρατά μου πάρε
Καί φέρε τα στά πέλαγα, μακρῦ' ἀπό τή στεριά.

Ἄχ, τρέμω! η στεριανή ζωή, ψεύτρα καί ξεγελάστρα,
Μήν τὰ μολύνῃ ἀπόνετα, δειλά, προδοτικά·
Μαζί μ' εσένα, ανάμεσα στά μύματα καί στ' ἄστρα,
Θά μείνουν πάντ' ἀμόλυντα, παρθένα, αγνά, λευκά.

ΠΕΡΑΣΕ ΠΙΑ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ
Ο ΤΙ ΕΧΕΙ Η ΖΩΗ
ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΚΑΜΠΟ
ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΧΟΡΤΑΡΙ, ΕΜΠΡΟΣ ΜΟΥ
ΝΑ ΤΗΝ Η ΑΝΟΙΞΙ
ΣΕ ΛΕΜΟΝΙΑΣ ΑΝΘΟΚΛΑΔΟ
ΣΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΗΠΟ
ΛΕΥΚΟ, ΛΕΥΚΟ
ΜΕΣ' ΣΤΗ ΦΩΤΟΛΟΥΣΤΗ ΝΥΧΤΙΑ
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΑ ΚΟΠΑΔΙΑ
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΕΘΑΝΕ

ΠΕΡΑΣΕ πιά ο χειμώνας κ' οι λαχτάρες του
Καί κάποιες λιγοστές κρυμμένες χάρες του,
Κ' οι μέρες μέ τ' α γλήγορα βραδυάσματα
Κ' οι νύχτες μέ τ' απέραντα τ' ονειράτα
Καί τού σπιτιού τ' ο ποθητό συμμαζώμα,
Μέ τή χιονιά,
Τριγύρω στη γλυκόφωτη γωνιά.

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχτάρες του---

Στών παραθύρων τ' α κλειστά γυαλιά
Πάνανθη ζωγραφιέται η μυγδαλιά
Καί πρασινίζει η χλόη ώς στα κατώφλια μας·
Κι' απ' τών σπόρων τ' ο φύτρωμα
Κι' απ' τών ριζών τ' ο ξάπλωμα
Κι' απ' τών κλαδιών τ' ο φούσκωμα
Κι' απ' όλους τούς χυμούς μιάς νέας ζωής
Φέρνει το φύσημα τής βραδινής πνοής
Ός τ' α κλειστά τ' α σπίτια τ' α θαμπόφεγγα
Σάν έν' αέρινο πιστό, πού μ' ας μεθάει,
Σάν ένα κράξιμο τής γής, πού μ' ας ζητάει,
Καί νοιώθομε σ' α β' αθη μ' ας μέ μιάς
-Εύπνημα τής παλιάς κληρονομιάς-
Τ' ο φύτρωμα, τ' ο ρίζωμα καί τ' ο άνθισμα---
Κι' απ' τ' α κατάκαρδ' α μ' ας έν' α αντίφωνο
Στ' ης μ' αννας γής τ' ο κράξιμο αποκρίνεται.

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχτάρες του---

Ο ΤΙ ΕΧΕΙ ζωή, χάρι, δύναμι
Τ' ης γής η σκλαβιά τ' ο βαραίνει:
Στ' α β' αθη, στην άβυσσο σέρνεται
Καί χάνετ' εκεί καί πεθαίνει.

Καί μόνο απ' τ' α β' αθη, απ' τήν άβυσσο,
Πού τρώει τη ζωή τ' η χαμένη,
Τ' ο σύννεφο ελεύθερο υψώνεται
Κι' αργ' α σ' α ουράνια ανεβαίνει.

ΒΛΕΠΩ τόν κάμπο απέραντο με τ' άνθη του
Σέ μιά σταλαματιά καθάριο μέλι,
Καί βλέπω στό κρασί τό αιματογέννητο
Χλωρό καί πολυστάφυλο τ' αμπέλι.

Βλέπω τό δέντρο τής ελιάς ολόκορμο
Στό λάδι, πού μικρό καντήλι καίει,
Καί βλέπω σ' έν' αμίλητο παράπονο
Κάποια μεγάλη συμφορά, που κλαίει.

ΣΤΗΝ άγρια νύχτα απλώνεται πέλαγος μαύρο ο πόνος·
Τά κύματά του σέρνουν κάθ' έρημη καρδιά,
Καί μέ τό φώς τής αστραπής βλέπω πώς είμαι μόνος.
Σά ναυαγός ριγμένος σέ μι' άγνωστη αμμουδιά.

Μικρές σταλαματιές βροχής αργ' αλαφρά χτυπούνε
Τό παραθυρογυάλι, πού κλαίει σφαλιστό·
Δάχτυλα σπλαχνικών χεριών ν' ανοίξω μού ζητούνε
Γιά νά μού δώσουν κάτι- πού δέν τους τό ζητώ.

ΧΟΡΤΑΡΙ, εμπρός μου σέ θωρώ, χαδιάρικο βοτάνι,
Νά σέρνεσ' ανθισμένο σέ κάμπους ταπεινούς·
Δέντρο, σέ βράχο υψώνεσαι, πού χέρι δέ σέ φτάνει
Κ' οι κλώνοι σου ανθοφόροι φιλούν τούς ουρανούς.

Χορτάρι, δέ χαμήλωσα ποτέ μου νά σ' αγγίξω·
Δέντρο, σέ καμαρώνω κι' άφταστο σ' αγαπώ,
Κ' έρχομαι τά τρεμάμενα τά χείλη μου ν' ανοίξω,
Στόν ίσκιό σου από κάτω μιά προσευχή νά πιώ.

ΝΑ ΤΗΝ η άνοιξι! έρχεται, έρχεται---
Καί δέ λαλούν σάν πρώτα τά πουλιά
Τή βραδινή των ώρα,
Τήν ώρα πού γυρίζουν στή φωλιά,
Καί δέν τά σκιάζει η κρύα η νύχτα τώρα
Κι' ούτε μέ πόνο κλαίνε τήν παλιά
Καλοκαιριά καί τήν αγύριστη.

Τό μήνυμα τό φέρνει γλυκομύριστη
Μηνύτρα η μυγδαλιά:
-Νά την η άνοιξι! έρχεται, έρχεται---
Κι' ούτε από φύλλαπεθαμένα
Καί θαμμένα
Τό χώμα δέ μυρίζει τώρα
Τή βραδινή τήν ώρα·
Μοσκοβόλα απ' τ' αγγένητα βλαστάρια,
Πού λαχταρούν τό φως στή γή κλεισμένα,
Κι' ακούετ' απ' τών δέντρων τά κλωνάρια,
Τά μεστωμένα,
Σάν κρυφομίλημα μέσ' στό σκοτάδι
Τό βράδυ-βράδυ:
-Νά την η άνοιξι! έρχεται, έρχεται---

ΣΕ ΛΕΜΟΝΙΑΣ ανθόκλαδο γλυκολαλεί τ' αηδόνι
Μέσ' στή μαρμαροφάνταστη τού Μάη λαμπροφυχτιά.
Ξάφνω, σά σκιάχτρο, αναπετά τό αντίφωνο τού Γκιώνη
Πέρα από μιά βαρύκλωνη, βαθύσκιωτην ιτιά.

Κάποι' άλαφρό ανατρίχιασμα περνάει μέσ' στόν αγέρα
Κ' η ολανθισμένη λεμονιά χλωμιάζει καί πονεί
Καί τ' αηδονιού τό λάλημα σωπαίνει απ' τή φοβερά---
Μά εμείς – ακούμ' ατρόμαχοι τού Γκιώνη τή φώνη!

ΣΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ τόν νεραϊδόκηπο
Δέν πηγαίνει μονοπάτι·
Πόδι ανθρώπου δέν τον πάτησε,
Δέν τον είδ' ανθρώπου μάτι.

Κάθε νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
Ξάφνω πάνανθος προβάλλει·
Μέ τού πετεινού τό λάλημα
Τήν αυγή χάνεται πάλι.

Τὰ κλαδιά , τα φύλλα, τ' άνθη του,
Μαρμαρόλευκα σάν κρίνα.
Δέ μετρούν χειμώνα κι' άνοιξι·
Πάντ' αμάραντα είν' εκείνα.

Κ' οι ξανθές Νεραΐδες σμίγοντας
Τό χορό μέ τή λαλιά τους.
Κάθε νύχτα κόβουν τ' άνθη του
Καί τὰ πλέκουν στά μαλλιά τους.

ΛΕΥΚΟ, λευκό ήτον όνειρο καί πέρασε
Καί σβύστηκεν απείραχτο κ' εχάθη,
Σά μακρινού πελάου αφροστεφάνωμα,
Σάν κύκνου πέταμα σ' ουράνια βάθη.

Λευκό, λευκό ήτον το όνειρο καί πέρασε
Κι' άφησε κάτι κρύο τό πέρασμά του,
Σάν από χέρι αγαπημένο χάϊδεμα
Τήν ύστερη τήν ώρα τού θανάτου.

ΜΕΣ' ΣΤΗ φωτόλουστη νυχτιά ξεχύθηκ' η χαρά σου:
Περίσσια ελεημοσύνη στήν πλάσι πού πονεί·
Δυό λίμνες φεγγαρόφωτες λάμπουν στά βλέφαρά σου,
Στά δυό σου χείλη ανθίζει ροδόφωτη η φωνή.

Απ' τής αγάπης τήν πηγή τό γέλιο σου σταλάζει,
Σάν όνειρο βρυσούλας στά φύλλα τά ξερά,
Καί τά πουλιά, νομίζοντας πού άλλο πουλί τά κράζει,
Στόν ύπνο τους σαλεύουν μέ πόθο τά φτερά.

ΕΚΕΙ, πού τὰ κοπάδια πέρασαν,
Τὰ δουλωμένα καί τὰ ταπεινά,
Καί χάραξαν στή γή τ' αγνάρια τους.
Τό ελεύθερο τ' αγρίμι δέν περνά.

Περνά σέ μονοπάτι' απάτητα,
Κ' εκεί, πού χτίζ' η πέρδικα φωλιά,
Κ' εκεί, πού η ανθισμένη κάπαρι
Χτενίζει ανάερα τὰ λυτά μαλλιά.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ πέθανε! – Τήν ώρα τού θανάτου
Καρτερικά παράστεκα στό ψυχομάχημά του.

Μέσα σέ μιάς ασάλευτης, γλυκειάς νυχτιάς τα βάθη
Μοσκοβολώντας ο στερνός ανασασμός του εχάθη.

Τό Καλοκαίρι πέθανε ! –Κ' η πλάσι κοιμισμένη
Δέν ένοιωσε ποιά συμφορά μεγάλη τήν προσμένει---

Κ' ήτον γραφτό πρώτος εγώ νά τό νεκροφιλήσω,
Καί μόνος, μέ τὰ χέρια μου, τὰ μάτια του νά κλείσω.

ΣΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΟ ΟΥΡΑΝΟ
ΑΠΛΩΝΟΝΤ' ΟΙ ΚΟΡΦΕΣ ΤΟΥ
ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ
ΜΟΝΟΣ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ
ΜΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑΦΟ
ΚΑΚΟΤΥΧΟ Η ΚΑΛΟΤΥΧΟ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΥΨΩΝΕΤΑΙ
ΠΛΕΚΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΠΙΕΣ
ΑΠ' ΤΟ ΔΑΣΟΣ
ΤΗΣ ΜΥΓΔΑΛΙΑΣ ΤΟ ΣΚΕΛΕΘΡΟ

ΣΤΟΝ αυγουσιάτικο ουρανό διαβαίνουν τὰ μεσάνυχτα,
Σάν από κάποιαν άλυτη κατάρ' αποδιωγμένα,
Τά διαβατάρικα πουλιά μέ τὰ φτερά τὰ ορθάνοιχτα,
Πού φεύγουν απ' τήν ξενιτειά καί πάλι πάν στα ξένα.

Μέσ' στο σκοτάδι αθώρητα, χωρίς ν' αναταράζονται,
Σύννεφο αλαφροϊσκιωτο, περνούνε ταίρια-ταίρια,
Κι' ακούοντάς τα μέ φωνές πονετικές νά κράζονται
Θαρρείς αγάπης στεναγμοί πώς έρχονται απ' τ' αστέρια.

Ο Υμηττός

ΑΠΛΩΝΟΝΤΑΙ οι κορφές του οι απαλόγραμμες,
Κάποια θαμπά τού φθινοπώρου βράδυα,
Σάν νά περνούν απάνω τους ανάλαφρα,
Γλυκά τών θεϊκών χειρών τά χάδια.

Καί τό βουνό, τό κρύο βουνό καί τ' άψυχο,
Ζωντανεμένο πλάσμα –έχει τή χάρι
Κορμιού γυναικείου, πού γυρμένο ανάπλευρα
Κοιμάται σ' ονειρόσκεπο κλινάρι.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ τη Χριστουγεννιάτικη
Τά δέντρ' αργοσαλεύουν τὰ κλαδιά τους,
Σάν κάτι νά ζητούν μέσ' στ' άγνωστο
Καί ψηλαφούν ολόγυρά τους.

Ποιός ξέρει, άν στά κορμιά τὰ δέντρινα
Δέν κρύβονται χαρές, καϋμοί καί πόθοι
Ξένοι για μάς, πού νους ανθρώπινος
Δέν τους μαντεύει, δέν τους νιώθει;

ΜΟΝΟΣ απ' όλα τὰ πουλιά, πού η χειμωνιά σκορπίζει,
Πιστός ο Καλογιάννος στους κάμπους κελαδεί:
Απαρηγόρητος αυτός παρηγοριά χαρίζει
Στό μαραμμένο φύλλο καί στό ξερό κλαδί.

Λαλώντας κάποιας πρόσκαιρης αγάπης παραμύθι
Τό μυστικό του πόνο ποτέ δέ μαρτυρά,
Κ' η πληγωμένη του καρδιά, ματώνοντας τὰ στήθη,
Μέ ρόδ' ανθοστολίζει τὰ φτωχικά φτερά.

ΜΥΡΙΖΟΥΝ τάφο νιόσκαφτο τὰ σκορπισμένα φύλλα,
Βρεμένα από τὰ κλάματα τῆς βραδινῆς δροσιάς,
Καί τὰ σαλεύει μί' άφωνη, μιά κρύα ανατριχίλα,
Σά φίδι κρυφογέννητο καϋμού κι' απελπισίας.

Άσαρκα χέρια ο πλάτανος απλώνει τα κλαριά του,
Μέ νεκρικό ανασπάραγμα τῆς υστερνῆς πνοῆς,
Κι' ορθό το μισοφέγγαρο, δρεπάνι τού θανάτου,
Στήν πλάσι απάνω κρέμεται –φοβέρα τῆς ζωῆς.

ΚΑΚΟΤΥΧΟ –ή καλότυχο; Τό ρόδο σκλαβωμένο
Στά νευρικά σου χέρια, τ' αθώα –καί φονικά,
Πνιγμένο από τὰ χάδια τους, κρυφά φαρμακωμένο,
Μαραίνεται, πεθαίνει ωραία, αργά, γλυκά---

Κακότυχο –ή καλότυχο; Χωρίς νά μετανιώσης,
Σάν τό είδες στερημένο και δρόσο κ' ευωδιά,
Τό πέταξες. –Τί σούφταιζε για νά τό θανατώσης
Τό ρόδο; Μήπως ήτον ανθρώπινη καρδιά;

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ υψώνεται πανέμορφο
Καί πρασινίζει κ' ευωδιάζει·
Τ' άνθη, τά φύλλα καμαρώνομε,
Τή ρίζα –ποιός τή λογαριάζει!

Μά εκείνη, ταπεινή κι' αθώρητη,
-Μάννα γεμάτη καλωσύνη-
Από τή σάρκα, από τό αίμα της.
Τήν ομορφιά τού δέντρου δίνει.

ΠΛΕΚΟΥΝ οι κάμπιες τ' αραχνόδιχτα
Στών πεύκων τά χλωρ' ακροκλώνια,
Σάν άνθη μυγδαλιάς ανάλαφρα,
Καί μεταξόπλεχτα σά χιόνια.

Λευκά μαντίλια, σειώνται ανάερα
Στό χειμωνιάτικο ακρογιάλι
Κι' από μακρυά κράζουν τήν άνοιξη:
Γλήγορα νά γυρίση πάλι.

ΑΠ' ΤΟ ΔΑΣΟΣ βαθυά φλόγες χύθηκαν
Κι' όλα φεύγουν, γοργά, δειλιασμένα,
Φτερωτά , σερπετά στό συνάρπαγμα
Μιάς ακράτητης κι' άγριας ορμής.

Καί τά δέντρα είπαν: «Μόνο στόν όλεθρο
Θ' απομείνωμ' εμείς σκλαβωμένα;»
Κ' οι φωλιές τών πουλιών αποκρίθηκαν:
«Όχι μόνα· μαζί σας κι εμείς!»

ΤΗΣ ΜΥΓΔΑΛΙΑΣ τό σκέλεθρον η άνοιξι ανασταίνει
Καί στά κλαδιά της νέα ζωή μοσκοβολά ανθισμένη,
Τ' αχνά της άνθη φεύγοντας, φτερουγιαστά απ' τ' αγέρι,
Λευκά μέ τίς πρωτόγεννες τίς πεταλούδες ταίρι,
Σκορπούν μι' ανθόπλαστη χιονιά στό πράσινο χορτάρι
Καί στρώνουν τού κορυδαλού νυφιάτικο κλινάρι.

Τ' ΑΗΔΟΝΑΚΙ ΞΕΦΤΕΡΟΥΤΙΣΕ
ΕΣΥ Η ΓΛΥΚΕΙΑ
ΟΧΙ, ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΑ ΚΛΕΙΣΤΑ...
ΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ
ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΜΕ ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ
ΜΟΣΧΟΒΟΛΑΕΙ ΑΠ' ΤΗ ΒΡΟΧΗ
ΣΜΙΓΓΕΙ, ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ
ΑΠ' ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ ΤΑ ΒΑΘΗ
ΤΑ ΛΕΜΟΝΑΝΘΙΑ Σ' ΑΠΟΚΟΙΜΗΣΑΝ

Τ' ΑΗΔΟΝΑΚΙ ξεφτερούγισε
Σέ τριανταφυλλιάς κλωνάρι
Κ' ή τριανταφυλλι' ανασείστηκε
Απ' τ' ανάλαφρο φτερό·

Τ' ανοιχτά της ρόδα μάδησαν
Στ' απριλιάτικο χορτάρι
Κ' έπεσ' ένα αχνό ροδόφυλλο
Σέ τρεχούμενο νερό.

Ταξιδιάρικο ροδόφυλλο,
Τώχε η μοίρα σου γραμμένο
Σέ μιά μαύρη, αχόρταγη άβυσσο
Σά βαρκούλα νά πνιγής,

Γιά νά φέρης ηλιογέννητο,
Δροσερό κ' ευωδιασμένο,
Κάποιο μήνυμ' απ' τήν άνοιξι
Στά κατάβαθα τής γής.

ΕΣΥ, η γλυκειά, η πανέμορφη, η μονάκριβη, η καλή μας,
Χάρισμα κάποιος Μοίρας, ταμένο από καιρό,
Βρυσούλ' αργυροστάλαχτη, στη διψασμένη αυλή μας
Σκορπιάς τής καλωσύνης σου τό διάφανο νερό.

Οι πεταλούδες τής χαράς λευκές σέ τριγυρίζουν
Καί τ' άνθη τής αγάπης μέ τή δροσιά σου ανθούν,
Βρυσούλ' αργυροστάλαχτη, τά ουράνια αντιφεγγίζουν
Σ' εσένα –ό,τι μέσ' στ' άπειρο τά ματιά μας ποθούν.

ΟΧΙ! τά ρόδα τά κλειστά δέν είναι ρόδ' ακόμα·
Είν' ανθός δίχως όνομα καί δίχως ευωδιά·
Μοιάζουν αθώο, αφίλητο καί παιδικάκισιο στόμα,
Πού δέν τό πότισε καϊμούς αγάπης ή καρδιά.

Θέλω τά ρόδα, ολόδροσα κ' ευωδιαστά ανθισμένα,
Τήν ευλογία τής ομορφιάς στόν κόσμο νά σκορπούν:
Χείλη ανοιχτ' απ' τούς στεναγμούς κι' απ' τά φιλιά καμένα,
Χείλη, πού κι' άν σωπαίνουνε –τό λέν πώς αγαπούν.

ΣΑΝ πεταλούδες κιτρινόθωρες,
Μέ τού βοριά τήν πρώτη ανατριχίλα,
Ψηλά απ' τή λεύκα ξεφτερούγιασαν
Τ' αρρωστημένα φύλλα.

Σάν πεταλούδες στερνογέννητες
Ποθούν να ζήσουν, νά χαρούν ακόμα·
Τού κάκου! –Πέφτουν, χαμοσέρονται
Καί ξεφυχούν στό χώμα.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ μέ τό ηλιοβασίλεμα,
Μόνο, φευγάτο, δίχως ταίρι,
Στόν ήλιο αντίκρυ καμαρώνεται
Χαριτωμένο περιστέρι

Καί λάμπει στό λαιμό, στά στήθη του
Καί στά φτερά τής κεφαλής του
Ηλιοπλασμένο έν' αντιφέγγισμα
Τού σμαραγδιού καί τού αμέθυστου.

ΜΟΣΚΟΒΟΛΑΕΙ απ' τή βροχή τό νοτισμένο χώμα:
Τής χλόης τής αφανέρωτης ανασασμός κρυφός,
Κ' οι σταλαμίδες τού νερού στά δεντροκλάδι' ακόμα
Κρέμονται αντιφεγγίζοντας τής αστραπής τό φώς.

Καί μόνο τά παράκαιρα τά ρόδα, δακρυσμένα,
Πεθαίνουν από μία γλυκειά μ' αγιάτρευτη πληγή
Καί τ' άψυχα ροδόφυλλα, στους κλώνους μαδημένα.
Φύλλο σέ φύλλο σέρνονται καί φτάνουνε στή γή.

ΣΜΙΓΕΙ, ταιριάζ' η τραγουδίστρια μέλισσα
Στού νού σου τή βαθύσκιωτη κυψέλη
Μέ τής σοφίας τό κερί τ' ανθόπλαστο
Τής τέχνης δροσοστάλαχτο τό μέλι.

Καί μέ χιονιές καί πάγους κι' ανεμόβροχα
Τού νού σου πάντ' αστείρευτη η κυψέλη
Μέ τό κερί δίνει τό φώς στά μάτια μας
Καί τή χαρά στα χείλη μας μέ τό μέλι.

ΑΠ' ΤΗΣ σπηλιάς τὰ βάθη λάλησε
Μοιρολογίστρα κουκουβάγια
Καί κουκουβάγιες αντιλάλησαν
Απ' τῆς σπηλιάς τ' αραχνιασμένα πλάγια.

Καί μέσ' τὸ χιονισμένο απόβραδο,
Τὸ στόμα τῆς σπηλιάς εκείνο
Στὴν παγωμένη πλάσι ξέχυσε
Τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας τὸ θρήνο.

ΤΑ ΛΕΜΟΝΑΝΘΙΑ σ' αποκοίμισαν
Μιά νύχτα ευωδιαστή τ' Ἀπρίλη,
Κι' ἀφώτιστα ἐκλείσες τὰ μάτια σου,
Κι' ἀμίλητα ἐσμιξες τὰ χεῖλη,

Κ' ἐνίωσες τοῦ χαμοῦ τὸ μέθυσμα
Καί τῆς ζωῆς τὴν καταφρόνια.
Τὰ λεμονάνθια σ' αποκοίμισαν ---
Ἀλλὰ σέ ξύπνησαν τ' ἀηδόνια.

Τ' ΑΠΛΑΣΤΑ ΚΑΙ Τ' ΑΓΕΝΝΗΤΑ
ΟΧΙ, ΔΕ ΜΟΙΑΖ' Η ΕΥΤΥΧΙΑ
ΔΕΝ ΕΙΧΑΤ' ΟΔΗΓΗΤΡΑ
ΕΣΥ Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΑΝ ΕΦΥΓΕΣ
ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ Τ' ΑΛΥΣΟΔΕΜΑΤΑ
ΕΧΕΙ Η ΨΥΧΗ...
ΣΠΑΡΑΖΕΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ
ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΟΥ
ΑΡΡΩΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ
ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΥ
ΧΑΡΑ Σ' ΕΣΕΝΑ

Τ' ΑΠΛΑΣΤΑ και τ' αγέννητα τραγούδια ολόγυρά μου
Τά νιώθω κάποιες νύχτες μέσ' στ' άπειρο γραφτά·
Πνίγουν τούς πόνους, τίς χαρές, τούς πόθους, τά όνειρά μου
Καί τής ζωής τόν κόσμο γεμίζουν μόν' αυτά.

Τ' ακούω σάν κελαδήματα, τά βλέπω σάν αστέρια,
Σάν άνθη τ' ανασαίνω, τά πίνω σά νερό,
Περνούν χαδιάρικα, απαλά στην όψι μου σά χέρι
Καί φτάνουν στην ψυχή μου –σά μήνυμα ιερό.

ΟΧΙ, δέ μοιάζει η Ευτυχία τ' αγάλματα,
Πού ωραία καί μονοκόμματα κι' ακέρια
Μέσ' απ' τήν κρύα τήν πέτρα τ' ανασταίνουνε
Τής Τέχνης θεοδύναμα τά χέρια.

Είν' εκκλησιάς βυζαντινής εικόνισμα,
Πού, μέσ' στα καντηλόφωτα σκοτάδια,
Τα χέρια της Υπομονής τό ταίριασαν
Σμίγοντας μύρια ταπεινά πετράδια.

ΔΕΝ είχατ' οδηγήτρια νά σάς φέρη
Στήν άκρη τού δρόμου αγάπης μακρινού
Τή φλόγα κάποιου λύχνου ταπεινού,
Πού τρεμοσβύεται μέ τό πρώτο αγέρι.

Εσείς, σφιχτά πιασμένοι από το χέρι,
Στυλώσατε τά μάτια καί τό νού
Στά ύψη τού ασυννέφιαστου ουρανού,
Πού λάμπει αγνό τής Αρμονίας τ' αστέρι.

Τί τάχα, άν τής ζωής τά μονοπάτια
Δέν είναι μέ ροδόφυλλα στρωτά;
Σφιχτά τά χέρια καί ψηλά τά μάτια!

Μέ τά λευκά φτερά τής φαντασίας
Ανάλαφρη η αγάπη σας πετά
Στόν άύλο κόσμο τής Αθανασίας

ΕΣΥ, η αληθινή, η ελεύθερη
Ψυχή, στο επίγειο πέρασμά σου,
Μέ του κορμιού τά ξεπλανέματα
Χάνεις τό ουράνιο χάρισμά σου.

Φεύγεις –ξεθρόνιαστη βασίλισσα–
Τού νού τά φωτερά παλάτια,
Κι' από τό ψέμ' αλυσοδένεσαι
Σκλάβα σέ χείλια και σέ μάτια.

ΑΝ ΕΦΥΓΕΣ πιστά, βαθιά κι' αλήθει' αγαπημένος,
Μή σέ τρομάζουν χώρες και πέλαγα πλατυά.
Μακρυά, στής γής τά πέρατα νά πάς, δέν είσαι ξένος:
Ο κόσμος τής αγάπης δέν έχει ξενιτειά.

Εκείνος, πού έρημος γυρνά μέσ' στή ζωή τήν ίδια,
Μακρυ' από τής αγάπης τόν ξάστερο ουρανό,
Ξένος χωρίς ξενίτεμα, ξένος χωρίς ταξίδια,
Εκείνος είναι ξένος –εκείνον συμπονώ.

ΤΗΣ σκλαβιάς τ' αλυσοδέματα
Σφίγγουν χέρια πονεμένα,
Μά έχει σκλάβους αλευτέρωτους
Κ' η λευτεριά.

Τάχα τί άν δέν σέρνουν σίδερα;
Τά δεσμά τ' ανθοπλεγμένα
Κάποτ' είναι κι' απ' τά σίδερα
Πió βαρνά.

ΕΧΕΙ η ψυχή κάποιους καϋμούς αλόγιστους,
Πού δέν τούς έχει τό κορμί,
Καί τή σπαράζουν άκαιρα κι' αθέλητα
Χωρίς καμμιάν αιτία καί καμμι' αφορμή.

Άν δέν πληγώθηκες, σταλάζει τό αίμα σου;
Άν δέν αρρώστησες, πονείς;
Κι' όμως τήν ώρα μιάς χαράς σου θλίβεσαι,
Καί τή στιγμή μιάς ευτυχίας σου θρηνείς.

ΣΠΑΡΑΖ' η επιθυμία τὰ σπλάχνα σου
Καί δάκρυα σούρχοντ' απ' τή λύπη:
Κάτι καλό, πού αλήθεια τ' άξιζες.
Κι' όμως νά νιώθης πώς σου λείπει.

Μά είν' άλλος πόνος μεγαλύτερος,
Φριχτό μαρτύριο: νά νομίζης
Πώς έχεις άδικα και χαίρεσαι
Κάτι καλό –πού δέν τ' αξίζεις.

ΔΥΟ δρόμοι τής ζωής σου –διάλεξε:
Στούς κάμπους μέ τά στάχνα νάσαι στάχυ
Καί σύ –ή νάσαι έν' αγριοβότανο
Χώρα, μονάχο στού βουνού τή ράχη;

Δυό τέλη τής ζωής σου –διάλεξε:
Δρεπάνι αργό, αλαφρό νά σε θερίση,
Ή μιá νεροποντή, ένας σίφουνας
Τόν άξαφνο χαμό νά σου χαρίση;

ΑΡΡΩΣΤΗ σκλάβη η σάρκα αν σέρνεται,
Στόν πόνο και στό χρόνο δουλωμένη,
Ψηλ' απ' τόν κορνιαχτό τής γής, ελεύτερη
Κι' αδάμαστη η ψυχή σου πάντα άς μένη.

Τήν αναμμένη τή λαμπάδα κύτταξε
Καί μοιάσε της και σύ στην περηφάνεια:
Λυγάει και γέρνει τό κορμί, μά η φλόγα της
Ολόρθη πάντα –δείχνει τά ουράνια.

ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ τού θεού αν έγινες,
Μά για τήν αρνησιά σου εκείνη,
Πέτρε, ποιός είν' ο αναμάρτητος,
Πού θά θελήση νά σε κρίνη:

Ποιός, σάν εσένα, δέν εδειλιασε
Κ' ένα θεό δέν απαρνήθη;
Καί ποιός δέ έκλαψε, όταν λάλησε
Βαθιά τής μετανοίας τ' ορνίθι;

ΧΑΡΑ σ' εσένα, πού άγρια κύματα
Μαύρα, θολά, τά ονειρατά σου
Άνοιξαν άξαφνα καί ξάστραψεν
Ουράνια η Ομορφιά μπροστά σου!

Χαρά σ' εσένα, πού τούς πόθους σου
Γαλήνεψεν η θεία μορφή τής,
Καί τήν ψυχή σου αφροστεφάνωσεν
Η γέννησι μιάς Αφροδίτης!

ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΑ
ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΟΥ ΧΑΜΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ
ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΓΑ
ΟΧΙ! ΟΥΤΕ ΦΕΥΓΩ...
ΟΤΑΝ ΣΦΙΧΤΑ ΣΦΑΛΩ
Ω ΠΟΝΕ
ΔΕ ΘΕΛΩ ΤΟΥ ΚΙΣΣΟΥ...
ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ Η ΧΑΡΙ
ΟΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ
ΜΗΤΕ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
Τ' ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΠΡΟΓΟΝΙΚΗ κατάρα μέσ' στά σπλάχνα μου
Σά φίδι η Ασχημιά κρυφoσαλεύει
Καί τής ψυχής τ' αγνά κι ωραία ονειράτα
-Περιστεριών φωλιές- παραμονεύει.

Μόνον εσύ, θεά Κυμματογέννητη,
Μπορείς τήν Ασχήμια να θανατώσης,
'Η στής ψυχής τ' αγνά κι ωραία ονειράτα
Φτερά μεγάλα κι' άφταστα νά δώσης.

ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ του χαμού το χέρι αμάλαχτο
Καί σένα, καθώς όλα τά παλιά,
Στά βάθη από τό ψήλωμα σ' εσώριασε,
Καλόχαρη τής νιότης μου φωλιά.

Τού κάκου τώρα θέλω απ' τά συντρίμια σου
Καί πάλι νά σέ χτίσω μέ τό νού:
Εκεί ψηλά, πού ήσουν εσύ, τά μάτια μου
Βλέπουν ένα κομμάτι τ' ουρανού.

ΠΑΡΑ τὸ Ἀργά, τὸ ζωντανὸ κι' ἀνώφελο,
Δόσε μου τὸ Ποτέ τὸ πεθαμένο·
Κάνε με νὰ θρηνῶ κάτι, πού χάθηκε,
Κι' ὄχι μὲ ψεύτρα ἐλπίδα νὰ προσμένω.

Ἀπ' τῆς νεκρῆς Ἰουλιέττας τὴν ἀνάστασι
Τῆς Δεσδεμόνας προτιμῶ τὸ τέλος:
Ἀντὶ νὰ μὲ φιλή ὁ Ρωμαῖος λιγὸψυχος,
Ὡ, κάλλιο νὰ με πνίγη ἓνας Οθέλλος!

ΟΧΙ! οὔτε φεύγω, οὔτε συγχώρεσι ζητῶ,
Κι' οὔτε χτυπῶ. –Εσύ χτύπα!
Κι' ἂν τῆς οργῆς σου τὸ σπάθι εἶναι δυνατό,
Στὰ στήθη μου βαθειὰ ἄς ἀνοιξη τρύπα!

Εγὼ τῆς καρτερίας τὸ θώρακα φορῶ
Κι' ἀφοβος σὲ προσμένω:
Τὸ μέταλλό του, ἀπ' τὸ σπαθὶ σου πιο σκληρό,
Θα κάνη νικητὴ τὸ νικημένο.

ΟΤΑΝ σφιχτά σφαλώ τὰ μάτια μου,
Κι' όταν σέ νύχτας σκότη μένω,
Νιώθω καί πάλι μέσ' στά βλέφαρα
Φώς, λίγο φώς, βαθυά κλεισμένο.

Είναι τής μέρας τό αντιφέγγισμα,
Πού τρεμοσβύνει ακόμα εμπρός μου;
Ή κάποιο ουράνιο γλυκοχάραμα
Κάποιας αυγής αγνώστου κόσμου;

Ω ΠΟΝΕ, τών ανθρώπων τύραννε,
Σέ τρέμουν οι δειλοί κ' οί άπιστοι μόνοι.
Δέ σέ φοβούμαι, όχι! –Ασάλευτη
Μιά πίστις ουράνια μέ δυναμώνει.

Μάρτυρας θέλεις πόνες –Αδάκρυτος,
Μέ τό κεφάλι ολόρθο στυλωμένο,
Απλώνω στό σταυρό τὰ χέρια μου
Καί τὰ καρφιά τού μαρτυρίου προσμένω.

ΔΕ ΘΕΛΩ τού κισσού τό πλάνο ψήλωμα
Σέ ξένα ανασυλώματα δεμένο.
Άς είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο·
Μά όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.

Δέ θέλω τού γυαλιού τό λαμπροφέγγισμα,
Πού δείχνεται άστρο μέ τού ήλιου τή χάρι.
Θέλω νά δίνω φώς από τή φλόγα μου,
Κί άς είμαι κ' ένα ταπεινό λυχνάρι.

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ η χάρι απλώνεται
Στά πίο ασυλλόγιστα κινήματα,
Μά η Ασχημιά, καί καλοθέλητη.
Ρίχνει τριγύρω της σκοτάδι.

Φιλώ τό χέρι, πού μ' εplήγωσε
Μ' ενός ωραίου θυμού χτυπήματα,
Μισώ τό χέρι, πού μ' εμόλυνε
Μέ ταπεινής αγάπης χάδι.

Ο,ΤΙ θά γίνη είναι για μένα αγνώριστο,
Δεν έχει καμμιάν όψι, καμμιά χάρι.
Ό,τι έχει γίνη είναι δικό μου, χτήμα μου,
Κανένας δέν μπορεί νά μου τό πάρη.

Κι' άν θέλω, τό σφαλώ βαθυά στη μνήμη μου
Κι' απ' τό χαμό του χρόνου τό γλυτώνω·
Κι' άν θέλω, τό πατώ μέ καταφρόνησι
Καί μέ τή λησμονιά τό θανατώνω.

ΜΗΤΕ τής νίκης τά αλαλάγματα,
Μήτε τής δόξας τό μεθύσι!
Πάρ' τα καί δός' μου ένα αποκοίμισμα
Σέ κάποιο κάμπο πώχει ανθίση.

Στό μέτωπό μου δέν επόθησα
Δάφνης χρυσόδετο στεφάνι:
Τής χλόης τό ταπεινό στεφάνωμα
Στον ίσκιο μιάς ελιάς –μου φτάνει.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ τὰ φῶτα, πού σάν ὄνειρα
Βλέπει ἡ ματιά μου διψασμένη
Νά τρεμοφέγγουν πέρα ἀπόμακρα
Στὴ νύχτα τὴ συννεφιασμένη;

Εἶναι τὰ φῶτα, πού πάντ' ἀγρυπνα,
Καί σέ βροχή κι' ανεμοζάλη,
Δείχνουν στό ναύτη πέρα ἀπόμακρα
Τῆς σωτηρίας του τ' ακρογιάλι;

Εἶναι τὰ φῶτα, πού αντικρῦζοντας
Πέρα κι' ἀπόμακρα ο διαβάτης,
Γνωρίζει μιά καλύβα ἀνέλπιστη
Μέ τὴν καλόδεκτη φωτιά της;

Ἢ μήπως, πλάνα ἀντιφεγγίσματα,
Σέρνουν ἀπόμακρα καί πέρα,
Γιὰ νά γκρεμίσουν σ' ἓνα βάραθρο,
Γιὰ νά συντρίψουν σέ μιά ξέρα;

Ὅ,τι κι' ἀν εἶναι, εμπρός! –Μέσ' στό ἔρημο
Κι' ἀλαλο τῆς ζωῆς σκοτάδι,
Ζητῶ μιά λάμψη ἀπ' τὸν Παράδεισο
Ἢ μιά σπιθοβολή ἀπ' τὸν Ἄδη.

ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΠΕΤΑΞΕΣ
ΣΤΗ ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΛΥΡΑ
ΤΗΝ ΩΡΑ...
ΔΡΟΣΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ
ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣΦΑΛΙΣΤΟ
Μ' ΕΝ' ΑΞΑΦΝΟ ΑΝΑΠΕΤΑΜΑ
ΤΩΝ ΝΙΚΗΜΕΝΩΝ Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΙ
ΤΗΝ ΠΕΘΑΜΕΝΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΥ
ΛΑΜΠΡΑ ΚΙ' ΑΤΙΜΗΤΑ
ΔΕΙΛΗ ΣΑ ΛΑΦΙ
ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΠΑΛΙΑ
ΓΙΑΤΙ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝΕ
ΣΕ ΘΕΛΩ ΑΝΕΓΓΙΧΤΗ
ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΑΦΙΣΕ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΟΥ

ΨΥΧΗ ΜΟΥ, πέταξες ψηλά, κι' όλο ψηλά ανεβαίνεις,
Νά φτάσης κόσμους άφταστους, ωραίους και φωτεινούς,
Ζητώντας άγνωστο θεό θρησκείας ωνειρεμένης
Σέ Παραδείσους Πνεύματος σ' Αγάπης Ουρανούς.

Πουλί φευγάτο απ' τή φωλιά, ψυχή μου τί θά κάνης,
Άν, όπου φώς ακτίκρυζες, είν' όλα σκοτεινά;
Άν, τά φτερά τής Πίστεως ήταν φτερά τής Πλάνης
Καί τό θεό που λάτρευες δέν εύρης πουθενά;

ΣΤΗ ραγισμένη λύρα τήν παράφωνη
Ποια χέρια έδωσαν νέα ζωή καί χάρι,
Καί ποιά αγγελοπλασμένα δάχτυλα
Μέ ουράνια τέχνη σέρνουν τό δοξάρι;

Σφαλώ τά μάτια μου κι' ακούω κατάβαθα
Τους θείους της ύμνους στά όνειρά μου ---
Άν είναι άλλης ζωής τό γλυκομίλημα,
Ποτέ μήν ανοιχτούν τά βλέφαρά μου!

ΤΗΝ ΩΡΑ, πού άξαφνο κακό Μοίρα κακή είχε φέρη
Σά Μοίρα καλοθέλητη παράστεκες εκεί,
Κι' απάνω μου άπλωσες γοργά και δυνατά τό χέρι
Κι' απόδιωξες τόν κίνδυνο, γλυκειά και σπλαχνική.

Τού τρισευλογημένου σου χεριού η παλάμη η άδεια
Τήν ώρα εκείνη γέμισε μ' αγάπης θησαυρό
Κ' ένας θεός τής χάραξε σημάδι απ' τά σημάδια,
Πού μάτωσαν τά χέρια του: σημάδι απ' τό Σταύρο.

ΔΡΟΣΙΑ τού πόνου κρυφογέννητη
Βγήκε στό φώς κ' έγινε δάκρυ
Κ' έλαμψε μιá στιγμή και σβύστηκε
Στών βλεφαρίδων σου τήν άκρη.

Τό δάκρυ εκείνο, όπου κι' άν στάλαζε
Θάχεν αταίριαστη τή χάρι:
Μέσ' στην καρδιά σου τό ματάκλεισες
Και γίνηκε –μαργαριτάρι.

ΑΠ' ΤΟ μισοσφάλιστο παράθυρο
Μέ τ'ό χλωρό κισσό στεφανωμένο,
Κάθε βράδυ-βράδυ, κάθ' απόβραδο
Φέγγει τ'ό λυχνάρι τ' αναμμένο.

Κάθε βράδυ-βράδυ, κάθ' απόβραδο,
Σάν ουράνιο αστέρι τ'ό προσμένω,
Λίγο φώς να φέρη στό σκοτάδι μου
Από κόσμο μακρινό και ξένο.

Μ' ΕΝΑ άξαφνο αναπέταμα σ' έφερε πρ'ός τ'αστέρια
Κάποια μεγάλη, αθ'ώα κ' ευγενική χαρά
Καί, λευκοφόρα, σήκωσες ανάστερα τ'ά χέρια:
Μαρμαρωμένης Νίκης ορθάνοιχτα φτερά.

Απ' τ'ής ψυχής τ'ήν πάναγνη πηγή η φεγγοβολιά σου
Σκόρπισε ολόγυρά σου τ'ή δόξα αρχαίου ναού
Κι' απ' τ' άξαφνο αναπέταμα λυμένα τ'ά μαλλιά σου
Στ'ήν όψι σου χυθήκαν σάν ευλογία θεού.

ΤΩΝ νικημένων η ταπείνωσι
Πλέκει τῆς νίκης τὰ στεφάνια.
Μά εγώ τών νικητῶν τῆ βάρβαρη
Κι' άπονη δόξα δέν ποθώ

Καί στής ζωῆς τόν άγριο πόλεμο
Ένωσα μόνον περηφάνεια
Όταν τῆ νίκη εἶχα στά χέρια μου,
Καί –θέλησα νά νικηθώ.

ΤΗΝ πεθαμένην Ευτυχία μου
Πήγα απ' τόν Άδη νά ζητήσω:
Σάν τόν Ορφέα κ' εμέ συμπόνεσε,
Τήν Ευτυχία μούδωσε πίσω.

Έρχεται, τήν ακούω κατόπι μου,
Μά δέ γυρίζω το κεφάλι:
Φοβούμαι, μέ τό πρώτο αντίκρυσμα,
Μη τύχη και τῆ χάσω πάλι.

ΛΑΜΠΡΑ κ' ατίμητα κι' αξαγόραστα,
-Σέ κρίνων άνθη δροσιάς στολίδια-
Στά ευγενικά σου τά χέρια αστράφτουνε
Τής καλωσύνης τά δαχτυλίδια.

Καί στό χλωμό σου, τό αγνό τό μέτωπο,
Πού ο νούς υψώνει πρός τά ουράνια,
Αστεροφώπιστα χρυσοπλέκονται
Τών λογισμών σου τά ωραία στεφάνια.

ΔΕΙΛΗ σά λάφι: Σέ φύλλου σάλεμα,
Σέ ξύλου τρίξιμο, άφωνη μένεις·
Αναστυλώνεσαι μακροτράχηλη,
Καρδιοχτυπώντας γοργανασαίνης,

Κ' η λαφιασμένη ματιά σου ολόγυρα
Πετάει μέ τρόμο, σάν νά μαντεύη
Κάποιο κρυμμένο κακό κι' αθώρητο
Πού τή χαρά σου παραμονεύει.

ΖΩΓΡΑΦΙΑ παλιά, παιδιάτικη:
Τά μαλλιά λυτά, χυμένα,
Στό λαιμό της γύρω απλώνουνε
Μεταξένια τραχηλιά

Καί τά χείλη ακριβομίλητα
-Χείλη Κορδηλίας- κλεισμένα,
Κρύβουν σέ γλυκό χαμόγελο
Βαθυστέναχτη λαλιά.

Στήν αθώα τήν όπι αμάραντα
Τής ψυχής τά ρόδ' ανθίζουν,
Μυρωμένα μέ τό φύσημα
Μιάς αθάνατης πνοής

Καί τά μάτια μεγαλόφωτα
Κάτι μακρινό αντικρύζουν
Στ' ανοιξιάτικο ξημέρωμα
Τής αγνώριστης ζωής.

ΓΙΑΤΙ δακρύζουν τὰ ματάκιά σου;
Καῦμό, λαχτάρα ἔχεις, ἢ πόνο;
-Καῦμούς, λαχτάρεις, πόνους, μέσα μου
Τους θάφτω· δὲν τοὺς φανερώνω.

Τὰ δάκρυ' αὐτὰ εἶν' ουράνιο χάρισμα
Κ' ἔχουν πηγὴ βαθύτερη, ἄλλη:
Τὰ στέλνει ἀπ' τὴν καρδιά στὰ μάτια μου
Κάποια ευτυχία πολὺ μεγάλη.

ΣΕ ΘΕΛΩ ἀνέγγιχτη κι' ἀμόλυντη,
Πλάσμα θεόσταλτο στήν πλάσι,
Μηδὲ ἰσκιος, μηδὲ ἀχνός ἀπάνω σου
Προδοτικά νὰ μὴν περάση·

Νὰ μὴν ἰσκιώση ἀράχνης σύννεφο
Τὰ ουράνια βάθη τῶν ματιῶν σου,
Νὰ μὴ θολώση ἀνθῶν ἀνάσασμα
Τις πέτρες τῶν δαχτυλιδιῶν σου.

ΤΟ ΔΡΟΜΟ τής ζωής τόν άχαρο
Περνά η ψυχή μου αλαφρωμένη,
Μέρα τή μέρα, απ' ό,τι ανθρώπινο
Τήν τυραννεί καί τή βαραίνει.

Κί' όταν τελειώση ο δρόμος ο άχαρος
-Ωρα υστερνή κι' ωνειρεμένη!-
Καί φτάση πάλι αγνή κι' αθάνατη
Στό Άγνωστο –εκεί θά σέ προσμένη.

ΑΦΗΣΕ τά όνειρά σου νά ψηλώνουνε
Καίν νά πετούν μέ τ' άστρα αδελφωμένα,
Κί' άς μήν τά σαϊτέψη η πλάνα Ελπίδα σου,
Γιατί –θά πέσουν κάτω πληγωμένα.

Άφησε τά όνειρά σου να σκεπάζουνε
Τ' αγκάθια τής Αλήθειας ανθισμένα,
Κί' άς μήν απλώση η Επιθυμία τό χέρι σου,
Γιατί –θά γείρουν τ' άνθη μαραμμένα.

Άφησε τά όνειρά σου πάντοτε όνειρα
Στους κόσμους τής ψυχής ζωντανεμένα,
Κί' άς μήν τά σφίξη η Αγάπη στήν αγκάλη σου,
Γιατί –θά τά θρηνήσης πεθαμένα.

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΣΥ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΣ
ΣΑΝ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ
ΑΠ ΤΟ ΚΟΡΜΙ
Η ΟΦΗΛΙΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ
ΜΕ ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΤΕΤΟΙΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠ ΤΗ ΧΙΛΙΟΚΡΟΥΝΗ ΠΗΓΗ
Κ ΕΣΥΡΕ ΤΗ ΨΥΧΗ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ...
ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ
ΑΦΗΣΕ ΤΑ ΧΑΔΙΑΡΙΚΑ...
ΑΠΟ ΤΟΤΕ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ εσύ μεγαλύτερος!-
Το μικρό μου κελλί δέ σου πρέπει
Μ' απ' τή λάμψη σου ξέφωτο ανοίγεται,
Γίνεται άξιο τής Τέχνης ιερό.

Γύρωθέ μου τό Απέραντο απλώνεται
Κ' έχω τό Άφταστο απάνω μου σκέπη
Κι' ότι επίστεψα, επόθησα, ελάτρεψα.
Τώρα- ώ θάμα!- τ' ακούω, τό θωρώ.

Κάθε βράδυ, πρίν κλείσω τά μάτια μου.
Στών ματιών σου τή φλόγα αντικρύζω.
Σάν ένα άσβυστο αιώνιο αστροβόλημα.
Τήν Αθάνατη φλόγα τού νού,

Καί μέ χείλη δειλά και τρεμάμενα
Προσευχή ταπεινή ψιθυρίζω :
Λίγω φώς απ' τό φώς σας χαρίστε μου.
Άστρα εσείς ενός άλλου ουρανού.

Στά αιθέρια τής Τέχνης τά μάτια μου,
Σάν εσάς φωτερά, στυλωμένα,
Μή θαμπώση ποτέ η συμφορά,

Καί -τής Τέχνης ατίμητο στέφανο-
Τή θεία δύναμι δόστε σ' εμένα:
Κι' αν πονώ, για τόν πόνο περήφανος,
Μέσ' στον πόνο νά νοιώθω χαρά.

ΣΑΝ Ιφιγένεια, μερόνυχτα
Σ' ένα ακρογιάλι καθισμένη,
Βλέπ' η ψυχή πέρα, κατά το πέλαγος,
Καί κάτι ανέλπιστο προσμένει.

Βασιλοκόρη ουράνια, εξόριστη
Μακρυά απ' τά πατρικά παλάτια,
Τάχα θά ιδή στό πέλαγος, ότι είδανε
Τής Ιφιγένειας τά μάτια.

ΕΚΕΙΝΟΣ, πού αγαπούσες, δέν επίστευες,
Χριστέ, πώς σ' αγαπά –καί , μέ μεγάλη
Πίκρα, μιά, δυό καί τρείς φορές τόν ρώτησες
Κι' ίσως –δέ θά τόν πίστευες καί πάλι.

Θεός εσύ, σάν άνθρωπος εγνώρισες,
Μέσ' στό άλλο σου τό ανθρώπινο μαρτύριο,
Πώς η αγάπη τών αγαπημένων μας μας
Είναι γιά μάς ένα βαθύ μυστήριο.

Η καρδιά του Shelley

ΑΠ' ΤΟ κορμί, πού ξέβρασαν η θάλασσα
Κ' έφαγε πυρωμένο τό καμίνι,
Στίς φλόγες μέσα, απείραχτη κι' ολόφωτη.
Μόνον του Ποιητή η καρδιά είχε μείνη.

Ω χέρια αγάπης!- Έκαψαν τά δάχτυλα
Γιά νά τή σώσουν.- Χέρια ευλογημένα,
Τάχα καί σεις στίς φλόγες δέν θ' απλώνατε
Πιό θαρρετά καί πιό πιστά γιά μένα;

Η ΟΦΗΛΙΑ κοιμάται ολόλευκη,
Σά νεκρονύφη στεφανωμένη,
Χτυπούν μεσάνυχτα –η πόρτ' ανοίγεται,
Τής λαίδης Μάκβεθ ο ίσκιος μπαίνει.

Μέσ' στό σκοτάδι φλόγες τά χέρια της!
-Αίμα σταλάζουν, καταραμένη;
Η μυρωδάτα κρατείς γαρύφαλα
γιά νά στολίσης τήν πεθαμένη;

Γιά τόν Nietzsche

ΜΕ τό σφυρί του λόγου τόλμησε
Τούς βωμούς τών θεών νά χαλάση
Καί τών θεών χτυπώντας τα είδωλα
Νά κατακλύση καί νά σπάση.

Μά όταν μέ τρόμο είδ' ακυβέρνητη
Κι' άσκοπη κ' έρημη τήν πλάσι,
Από Θεών συντρίμια θέλησε
Τόν Άνθρωπο-Θεό νά πλάση.

ΤΕΤΟΙΑ χέρια, όχι! Δέν έπρεπε
Γηρατειά νά τά μαράνουν,
Κι' ούτ' αρρωστημένα κι' άσαρκα
Σ' ένα στρώμα νά πεθάνουν.

Στή ζωή φερμένα, αταίριαστα,
Ξένα, μόνα – τέτοια χέρια-
Ό,τι εγίνηκαν τούς άξιζε:
Νά χαθούν ωραία, ακέρια.

Λυτρωμένα απ' τό σαράκωμα
Κι' απ' τ' αράχνιασμα τού Χάρου,
Δέν εχάθησαν-εγύρισαν
Μέσ' στά σπλάχνα ενός μαρμάρου.

Στή Μαθιλδη Wesendonck.

ΑΠ' ΤΗ χιλιόκρουνη πηγή τής Αρμονίας η Μοίρα
Σάς πότισε τό φίλτρο σέ θείους αμφορείς.
Μά τ' όνειρο σας τέλειωσε-καί σύ, τού ονειρού χήρα,
Τό πέπλο τής Ισόλδης ολόμαυρο φορείς.

Η ευχή του Heine.

Κ' ΕΣΥΡΕ τήν ψυχή τήν πολυστέναχτη
Καί τού κορμιού τό κούφιο απομεινάρι
Στά πόδια τής Ωραίας Θεάς, καί ζήτησε
Τό γλήγορο τό θάνατο γιά χάρι.

Μά εκείνη, μαρμαρένια, δέν τον άκουσε
Καί θέλησε ως τό τέλος τή θυσία:
Στόν Ποητήν αρνήθηκε τό θάνατο,
Γιά νά δώση- τήν αθανασία.

Γυναικείο, αφροπλασμένο, αχνό προσκέφαλο.
Ύπνων κι' ονείρων φτερωτή φωλιά.
Ευωδιασμένο από ζωής ανάσασμα
Καί μυρωμένο από χυτά μαλλιά.

Ήτον γραφτό σ' αντρίκια χέρια βάρβαρα
Σύνεργο αθώο θανάτου νά γένης,
Γιά νά χαρίσης στην αδικοθάνατη
Τόν ύπνο μιάς νυχτιάς παντοτινής.

(Hugo von Hofmannsthal).

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ στό χέρι της έφερνε
Τό ποτήρι ώς τα χείλη γεμάτο
Σταθερό κι' αλαφρό τό περπάτημα:
Σταλαμίδα δέν έσταζε κάτω.

Δυνατό κι' αλαφρό ήτον τό χέρι του:
Καβαλάρης στ' ανήσυχο του άτι,
Κυβερνώντας το αφρόντιστα κι' άφοβα,
Δαμασμένο κι' ολότρεμο εκράττει.

Μά τήν ύστερην ώρα, πού θάπρεπε
Τό ποτήρι να πάρη από κείνη,
Τί βαρύ τό ποτήρι είχε γίνη
Γιά τους δύο!- Η δύναμί τους ελύθη,
Τό ένα χέρι μέ τ' άλλο δέν έσμιξαν
Καί στό χώμα κρασί μαύρο εχύθη.

(Felix Dörmann)

ΆΦΗΣΕ τά χαδιάρικα, γλυκά ρωτήματά σου!
Τά βάσανά μου, αθώρητα, ξεφεύγουν τή ματιά σου
Καί τό κρυφόμου, πού η καρδιά βαθυά κλεισμένο τώχει,
Δέ θά σ' το πούν τά χείλη μου, δέ θά τό μάθης –όχι!

Μαζί μου θάρθης ώς εκεί, πού κλεί τή θύρα ο πόνος
Αλλά τό δρόμο τών καυμών θά τόν περάσω μόνος.

Από τότε, πού κουράστηκα γυρεύοντας,
Έμαθα νά βρίσκω δίχως νά γυρεύω.
Από τότε, πού μέ πόδισ' ένας άνεμος,
Μ' όλοις τούς ανέμους ταξιδεύω.

*

Σέ κάμπους χαμηλούς μή στέκεσαι,
Μήν ανεβαίνης στά μεγάλα τα ύψη:
Βλέπει κανείς τόν κόσμον ομορφότερο
Χωρίς νά στρέψη απάνω –ούτε να σκύψει.

*

-Δρόμος κανείς! Νέκρα παντού καί βάραθρα!
Τό θέλησες εσύ καί παραστράτησες.
Καί τώρα εμπρός! Κρύα η ματιά καί ξάστερη.
Τόλμη! Στόν κίνδυνο άν πιστέψης χάθηκες!

*

Εκείνος πού για πάντοτε έρχεται,
Έρχεται σήμερα, γιατί έτσι θέλει
Κι' άν λέν οι άλλοι: “ήρθες αργά!”- “ήρθες γρήγορα!”
Δέν τον μέλει.

*

Εκεί, που στέκεσαι, σκάψε την γή:
Κάτω στά βάθη της είναι η πηγή,
Κι' όσοι φαντάζονται παντού σκοτάδι
Άς λέν πώς σκάφτοντας θά βρής τόν Άδη.

*

Δέ μαρτυρούν φθόνο τά μάτια του
Καί λέτε πώς γι' αυτό τιμή τού πρέπει.
Έχει τού αιτού τά μάτια: βλέπει απόμακρα,
Δέ βλέπει εσάς- τ' αστέρια βλέπει.

*

Άν μ' άφηναν στην όρεξι μου, θάθελα
Γιά μένα λίγο τόπο νά διαλέξω
Βαθυά-βαθυά μέσ' στόν Παράδεισον,
Η πειό καλά- στήν πόρτα απ' έξω.

*

Γιά νά μή μάς βαραίνει η ευτυχία σου
Μέ κάθε διαβολιά τή ντύνεις.
Όλα τού κάκου: μέσ' στά μάτια σου
Λάμπει τό φώς της αγιωσύνης.

*

Τί κρυφακούει; Γιατί ξαφνιάζεται;
Μέ φόβο ολόγυρά του τί ζητεί;
-Εκείνος, πού αλυσίδες έσερνε,
Τόν κρότο τους ακούει σε κάθε τί.

*

“-Άρρωστος ήμουν; Ποιός με γιάτρεψε;
Είμαι καλά; Όλα τάχω λησμονήση.”
Τώρα στ' αλήθινα γιατρεύτηκες:
Είναι καλά όποιος έχει λησμονήση.

*

Χίλια κομμάτια σμίγοντας
Από σβυσμένα αστέρια
Καινούργιον κόσμον έπλασα
Μέ τα δικά μου χέρια.

*

Μιά πλάκα ολόχρυση
Άν γένης εσύ,
Ότι γράφεται απάνω σου θά γράφεται
Μέ γραφή χρυσή.

*

Κάθε σου βάρος ρίξε το στήν άβυσσο,
Λησμόνησε, άνθρωπε, λησμόνησε:
Θεία είναι η τέχνη τήε λησμονιάς.
Κι' άν θέλγης νά πετάξης,
Κι' άν θέλγης τά ψηλώματα πατρίδα σου,
Ρίξε στή θάλασσα ό,τι έχεις βαρύτερο.
Νά η θάλασσα τόν ίδιο εσένα ρίξε τον:
Θεία είναι η τέχνη τής λησμονιάς.

ΤΙ ΤΑΧΑ
Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΑ ΕΓΩ
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
Σ' ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΟ
ΣΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑ
ΜΕΣ' ΣΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ...
ΣΤΕΝΟ ΣΑ ΜΝΗΜΑ
ΣΕ ΜΙΑΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ
ΟΥΡΑΝΙΟ ΜΥΡΟ.

ΤΙ ΤΑΧΑ, ἂν δέν τους εζευγάρωσε
Χρυσό αρραβώνος δαχτυλίδι;
Τά δυό τους χέρια ἡ Μοίρα τάδεσε
Μέ σιδερένιο δαχτυλίδι.

Τί τάχα, ἂν δέν τους εστεφάνωσε
Τού γάμου ανθόπλεχτο στεφάνι;
Τά μέτωπα τους αιματόβρεχτα
Σμίγει τό ακάνθινο στεφάνι.

Τ' αμαρτωλά μαλλιά τά ολόμαυρα,
Πού ωραία, λυτά καί μυρωμένα.
Σ' ενός θεοῦ τά πόδια σύρθηκαν,
Εἶναι γιά πάντα ευλογημένα.

Καί κρύβουν κάποιο φεγγοβόλημα.
Δομένο ἀπό τή θεία τή χάρι,
Κί' ἀπό τό μύρο, πού τά πότισε,
Τό εὐώδιασμα τούς ἔχουν πάρη.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΡΑ ἐγώ καί λάτρισσα,
Στῆς Ἀγάπης τ' αγιαστήρι
Ἐέχειλο γιά σένα γέμισα
Τῆς καρδιάς μου τό ποτήρι.

Μέσ' στά χέρια μου κρατώντας τό
Τό ποτήρι τό γεμάτο
Σ' τώφερνα, ὦ καλέ μου, κ' ἔτρεμα
Μή χυθῆ μιὰ στάλα κάτω.

Μά, πρὶν φτάσω, ἡ Μοίρα μούδειξε
Τὴν ωραία μου πίστι ψεύτρα,
Κί' ἀπ' τον ἴδιο δρόμο γύρισα
Ταπεινά, σκυφτά, σάν κλέφτρα.

Καί τοῦ ποτηριοῦ τό αγίασμα,
Τώρ' ἀνώφελο γιά μένα,
Τώχυσσα στά λησμοβότανα,
Πού εἶδα γύρω μου ἀνθισμένα.

ΣΤΟ δρόμο, πού μαζί πηγαίνουνε,
Τούς σέρνει αλύγιστο ένα χέρι:
Τό θείο τό χέρι, που τούς έσμιξε
Κι' όπου' θελήση θα τούς φέρη.

Καί θά τελειώση ο άνθινος δρόμος τους,
Όταν τό χέρι εκείνο ορίση:
Ανάμεσα τους, πάντ' αλύγιστο,
Θά πέση- και θά τούς χωρίση.

Σ' ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΟ αλειτούργητο
Δυό τρεμόσβυστο αγιοκέρια
Ρίχνουν τό υστερνό αντιφέγγισμα
Μέσ' στους ίσκιους τού χαμού.

Μέ κρυφή λαχτάρα τ' άναψαν
Έρημα ή σμιγμένα χέρια;
Μιάς χαράς τό γέλιο φώτισαν
Ή τό δάκρυ ενός καΰμού;

ΣΤΗΝ απιστία που θέλησε ψηλαφητά ν' αγγίξη
Στ' αναστημένο σου κορμί σημάδι απ' το Σταυρό,
Χριστέ μου, η θεία σου δύναμι σημάδια είχε νά δείξη:
Τά δυό καρφιά στά χέρια, τή λόγχη στό πλευρό.

Μά πόσοι, στό μαρτυρικό Σταυρό τους σταυρωμένοι,
Κρύβουν τόν πόνο μιάς πληγής βαθείας, παντοτινής,
Χωρίς σημάδι φανερό τού πόνου ν' απομείνη:
Πονούν – και δέν πιστεύει τόν πόνο τους κανείς!

Μέσ' στής ψυχής του τά κατάβαθα
Στέκεται ακέριο ρημοκλήσι,
Παράμερο, κρυφολειτούργητο,
Κι' ότι πιστεύει εκεί έχει κλείση.

Σ' έν' ασημένιο δυσκολότηρο,
Στό ιερό θυσιαστήριο,
Εκεί φυλάει και τής αγάπης του
Τό μέγα κ' άχραντο Μυστήριο.

ΣΤΕΝΟ σά μνήμα καί βαθύ σά βάραθρο
Τό χάσμ' ανοίγει ανάμεσα στους δυό τους.
Κ' έρριξαν μέ λαχτάρα, - τί δέν έρριξαν
Γιά νά φραχτή τό χάσμα! – όλο τό βιό τους.

Πόθοι, χαρές , καυμοί τού κάκου θάφτηκαν
Στ' ανήλιαγα κι' αραχνιασμένα βάθη - - -
Μά όταν έρριξαν μέσα την αγάπη τους,
Μέ μιάς τό χώμα σφάλησε κ' εχάθη.

ΣΕ μιάς Ηλέκτρας χέρι,
-Κατάρατη γενιά!-
Ταιριάζει τό μαχαίρι
Τού εκδικητή φονιά.

Μά εσύ κρατείς μαχαίρι
Στό χέρι σου; Γιατί;
Τής Αντιγόνης χέρι
Μαχαίρι δεν κρατεί.

ΟΥΡΑΝΙΟ μύρο ατίμητο, κλεισμένο σέ κρυστάλλι,
Τήν Ευτυχία ο άγγελος τήν πήρε στήν αγκάλη,
Νά φέρη χάρισμα στή γή, σταλμένο απ' άλλ' αστέρια.

Μά η Ευτυχία βάραινε κ' ενός αγγέλου χέρια:
Καί τό κρυστάλλι ξέφυγε καί κύλησε στά βάθη
Κ' έγινε χίλια θρύμματα – κ' η Ευτυχία εχάθη.

Απ' τα συντρίμμα ποιός μπορεί νά σμίξη άλλο κρυστάλλι,
Τήν Ευτυχία, πού χάθηκε, νά κλείση μέσα πάλι;

ΑΡΑΧΝΙΑΣΜΕΝΑ

ΔΥΟ ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ

ΤΑ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΝΤΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΕΡΙΕΣ

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΤΟΥ ΕΚΔΙΚΗΤΗ ΤΟ ΒΗΜΑ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ

ΖΩΗΣ ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ

ΑΡΑΧΝΙΑΣΜΕΝΑ είναι τα φλάμπουρα
Καί τ' ἄρματα η σκουριά τα δένει:
Δέν πέθαναν, αποκοιμήθηκαν –
Αθάνατοι είναι οι δοξασμένοι.

Καί μιά νυχτιά, σάν νά ωνειρεύτηκαν
Μές' στον ατελείωτο τό χρόνο.
Αναστυλώθηκαν τα φλάμπουρα
Καί τ' ἄρματα ἔτριξαν μέ πόνο.

ΔΥΟ παλληκάρια πάνε στόν πόλεμο.
Στού ενός τήν ὄψι τή φλογισμένη
Βλέπω τής νιότης τ' ωραίο ξεπλάνεμα:
Τή νίκην εύκολη τήν προσμένει.

Στού ἄλλου τά μάτια τά χαμηλόφωτα
Καί στήν αντρίκεια, χλωμή θωριά του,
Βλέπω τού φόβου τήν περιφρόνησι
Καί τήν απόφασι τού θανάτου.

ΤΑ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ, τῆς φτώχειας τ' ἄλογα,
Ποῦ χτές γερνούσαν μέ καταφρόνια,
Διπλά καί τρίδιπλα κι' αλυσόδετα
Σέρνουν στὸν πόλεμο τὰ κανόνια.

Κι' ὄλ' αντρειεμένα, σά νά τὰ θέριεψε
Μιά δόξα ανέλπιστη καί μεγάλη,
Φυσομανοῦνε καί χλιμιντρίζουνε
Κι' αναστυλώνουνε τό κεφάλι.

ΤΡΑΝΤΑΖΟΝΤΑΣ στεριές καί πέλαγα
Βροντά ἡ ἀνθρώπινη φοβέρα
Τοῦ ολέθρου καί τοῦ πένθους σύννεφα
Σκορπά μέσ' στήν καθάρια μέρα.

Ὅμως τό κύμα, ἀργό καί ξέγνοιαστο,
Τό χαρωπό σκοπό του ψάλλει
Καί πλέκει μυγδαλιάς ἀνθόκλαδα
Στ' ἀγαπημένο του ἀκρογιάλι.

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ η ουρανόθωρη,
Σ' τήν Άγια Τράπεζα απλωμένη,
Τού Εσταυρωμένου θεού τό μήνυμα,
Τής νίκης μήνυμα προσμένει.

Ώ νίκη, νίκη! –Ξάφνω ανοίχτηκε
Τής λόγχης η πληγή η κλεισμένη,
Κ' η Σταυροφόρα ροδοβάφηκεν
Απ' τήν πληγή τή ματωμένη.

ΤΟΥ εκδικητή τό βήμα τάραξε
Μέσ' στά κατάβαθα τού λάκκου
Τής αμαρτίας τό βρυκόλακα,
Τ' ακέφαλο κορμί τού δράκου.

Κι' από τή Λίμνη αιματοστάλαχτα,
Σάν πληγωμένα περιστέρια,
Οι δεκαοχτώ πνιγμένες άπλωσαν
Σ' τόν ελευθερωτή τά χέρια.

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ είν' η νύχτα και ξάστερη
Κι' ο στρατός κοιμισμένος παγώνει.
Κ' ένας, άγρυπνος, μόνος στό ψήλωμα
Κάτι πέρα μέ πόθο θωρεί.

Σά χαλκόχυτον άγαλμα η όπι του,
Μαρμαρένιο του βάθρο τό χιόνι,
Τό κεφάλι του ορθό στά μεσούρανα
Φωτοστέφανο τ' άστρα φορεί.

ΖΩΗΣ ανατριχίλα πέρασε
Στά μάρμαρα τά συντριμμένα
Καί οι κοιμισμένες Νίκες ξύπνησαν
Κι' ανασάλευαν τά φτερά·

Τά πέδιλά τους εσφιχτόδεσαν
Καί, μέ τά πέπλα ανεμισμένα,
Γιά κάποιο μακρινό ξεπέταμα
Διάπλατα ανοίγουν τά φτερά!

ΞΕΠΛΑΝΕΜΕΝΟΙ
ΧΩΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ
ΓΕΝΙΑ ΠΑΛΙΑ
ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ
ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΠΛΑΣΤΗΣ
ΑΝ Η ΤΕΧΝΗ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ Ο ΝΟΜΟΣ
ΤΕΤΡΑΨΗΛΗ
ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ
ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΡΓΕΙΤΗ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΘΕΑΣ
ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΕΝΑ
ΑΠ' ΤΗΝ ΩΡΑ
ΜΙΑ ΜΟΝΗ
ΠΟΣΕΣ ΓΕΝΙΕΣ

ΞΕΠΛΑΝΕΜΕΝΟΙ από τό φώς τού πιο μεγάλου ονείρου,
Πού έπλασε ο νούς τής Τέχνης απ' τόν αρχαίο καιρό,
Φτάσαμ' εκεί, πού υψώνεται στό πέλαγος τού Αλείρου
Μαρμάρινο ακρωτήρι: τής Νίκης τό Ιερό.

Κ' εμπρός στήν άκρη τού γκρεμού μέ τά συντρίμματά του,
Λαχταριστά απ' τή χάρι τής θεϊκής πνοής,
Εσύ –τόν πόθον έννοιωσες ενός ωραίου θανάτου,
Κι εγώ –τή νοσταλγία μιάς ουρανίας ζωής.

ΧΩΡΙΑ απ' τούς στύλους τούς πολλούς δυό στύλοι ορθο-
Παντερήματα χαλάσματα τού απέραντου ναού, [στημένοι,
Υψώνονται αστροστέφανοι, βουβοί, συλλογισμένοι:
Νυχτερινά φαντάσματα στόν τάφο ενός θεού.

Τής Μοίρας νήμ' αθώρητο σφιχτά τούς έχει ενώση,
Στους δυό μιά δύναμι άγνωστη μαρμαρωμένη ζή,
Κι' όταν τό νήμα θά κοπή κ' η δύναμι θα λυώση,
Τήν ύστερη ώρα του χαμού –θά πέσουνε μαζί.

ΓΕΝΙΑ παλιά, γενιά χαμένη κι' άδοξη,
Στους βράχους και στις πέτρες ριζωμένη,
Γεννήθηκες και πόνεσες και πέθανες-
Και τίποτ' από σένα πιά δέ μένει.

Κ' εκεί, πού είναι γραμμένα στ' ακρολίθαρα
Τῆς ταπεινῆς ζωῆς σου τὰ χαράκια,
Φυτρώνουν νεκρικά τὰ λησμοβότανα
Καί πεινασμένα κρώζουν τὰ κοράκια.

ΤΑ περιστέρια τὰ κατάλευκα
Καί τῶν μαρμάρων τὰ κομμάτια,
Σμιχτά στοῦ ἀρχαίου ναοῦ τό αέτωμα,
Δέν τὰ ξεχώριζαν τὰ μάτια.

Κι' ὅταν ἡ κουκουβάγια λάλησε
Καί τρόμαξαν τὰ περιστέρια,
Τὰ μάτια –ὦ θάμα!-εἶδαν τὰ μάρμαρα
Νά φτερουγίζουν πρὸς τ' ἀστέρια.

ΤΗΣ Ομορφιάς πλάστης επόθησες
Τή μυστική λατρεία τής Καλωσύνης,
Κ' η Τέχνη σου δώκε τή δύναμι
Προφήτης νέας θρησκείας να γενής:

Αμίλητο, μαρμαροχάραχτο
Μήνυμα τής θρησκείας εκείνης,
Στά χείλη τής Ωραίας εστάλαξες
Τό γλυκό πόνο τής Μαγδαληνής.

ΑΝ η Τέχνη απ' τὰ σπλάχνα σου ανάστησε
Τού μαρμάρου τ' ασύγκριτα κάλλη,
Μά καί σύ. θάμα Τέχνης, επλάστηκες
Απ' τὰ χέρια τεχνίτη-θεού:

Στ' ουρανού σκαλισμένη τὰ πέρατα,
'Ω Πεντέλη, η πλαγιά σου προβάλλει
Καί μας δείχνει γιγάντειο κ' υπέρλαμπρο
Τό αέτωμ' αρχαίου ναού.

ΤΟΥ ανθρώπου ο νόμος είπε: –Εγώ τήν κρίνω
Κι' ο θάνατος τής πρέπει για ποινή!
Καί τήν αθώα, σά μαραμμένο κρίνο,
Τή φύτεψαν στό χώμα ζωντανή.

–Μά εγώ την κλαίω μονάχα, δεν την κρίνω!
Θλιμμένη είπε η ανθρώπινη καρδιά,
Κι' άνησ' από τό δάκρυ της τό κρίνο
Κ' έγιν' η αθώοτης του ευωδιά!

ΤΕΤΡΑΨΗΛΗ κι' ορθάνοιχτη τήν έστησεν
Ο χαλασμός –όχι, όχι ο τεχνίτης–
Τήν πόρτα, πού σέ δυό χωρίζει τό Άπειρο
Κ' είν' αντιστύλι τ' ουρανού η κορφή της.

Ώ, τί μικρός που φαίνομαι περνώντας την!
Μά όταν περνούμ' οι δυό –δεν είναι πλάνη–
Κάτι περνά μαζί μας μεγαλόκορμο
Κι' ως τήν ουράνια τήν κορφή της φτάνει.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ! στά χαλάσματα,
Πού αντιλαλούν ως τώρα ακόμα
Τών πιό μεγάλων πόνων τ' άκουσμα
Χυμένο από γυναικείο στόμα,

Δέν ήρθες, θύμ' αθώο, τή νιότη σου
Σάν Ιφιγένεια εσύ νά δώσης,
Ούτε τής Φαίδρας πάθος άνομο
Τρεμόφωνη νά φανερώσης.

Ζηλιάρα Μήδεια δέν εμάρανες
Τυφλά τών σπλάχνων σου τά φύτρα,
Κι' ούτε ήρθες σάν Κασσάνδρα μάντισσα,
Και σάν Ηλέκτρα εσύ εκδικήτρια.

Σάν Αντιγόνη αμίλητη έσυρες
Στό χαλασμό τά γόνατά σου,
Νά θάψης –Πολυνείκην άταφο–
Τόν σκοτωμένον έρωτά σου.

ΣΑΝ τόν Αργεΐτη τό φύλακα,
Πού δέκα χρόνια προσμένει
Τῆς νίκης μήνυμα –κι' ἄξαφνα
Βλέπει τή φλόγ' αναμέννη,

Χαρά σ' αὐτόν, πού προσμένοντας
Τῆς ευτυχίας του σημάδι,
–Σάν τόν Αργεΐτη τό φύλακα–
Βλέπει ἓνα φῶς στό σκοτάδι.

ΚΑΙ στό ναό τῆς θεάς κέκτης ἔτρεξε
Φεύγοντας τή φοβέρα τοῦ θανάτου.
Τόν εἶδαν· μόλις τό κατώφλι πάτησε,
Τή θύρα σφάλησαν κατάστηθά του.

Τούς χαλκάδες τῆς θύρας τρεμοδάχτυλα
Τ' ἀπελπισμένα χέρια του κρατοῦνε---
Εκεῖ νά τον σκοτώσουν ἀποδείλιασαν,
Νά τοῦ λύσουν τά χέρια δέν μποροῦνε.

Τυφλωμένοι ἀπ' τήν ἐχθρα –ὦ φρίκη!-- χώρισαν
Τά χέρια ἀπ' τό κορμί μέ τά μαχαίρια,
Καί πήραν τό κορμί καί τ' ἀποτέλειωσαν
Κ' ἀτόμειναν –κρεμασμένα τά χέρια.

Κρεμασμένα τα χέρια, ἀψυχα κι' ἄκορμα,
Μιά δύναμι θεϊκή τά ζωντανεύει.
Ποιός τολμά νά τ' ἀγγίξη; Σεισμοῦ τράνταγμα
Τό μαρμαρόχτιστο ναό σαλεύει.

Μά ὅταν ἦρθε τῆς ζωῆ του ἡ συντρόφισσα
Σέρνοντας τά παιδιά του –τά παιδιά της,
Τά δυό χέρια ἀπ' τοῦς χαλκάδες ξελύθησαν
Κ' ἔπεσαν ματωμένα στήν ποδιά της.

ΤΑ συντριμμένα, τ' άμορφα αρχαία αγάλματα
Πώς τά λυπούμαι!
Μήν αξιωθούν όμοιο να ιδούν τά μάτια μας
Ό,τι αγαπούμε.

Τό κάθε ωραίο, μέ μιάς, ακέριο άς χάνεται,
Κι' όχι να μένη,
Σέρνοντας τή ζωή μισή, αρρωστιάρικη
Καί ντροπιασμένη.

Τό κάθε ωραίο ν' αφήνη ωραίο στά μάτια μας
Τό πέρασμά του,
Κι' ωραίο νά ζή στής μνήμης τά Ηλύσια
Τό φάντασμά του.

Σέ μιά Κόρη τής Ακροπόλεως

ΑΠ' ΤΗΝ ώρα, πού αναστήθηκες,
Δυό χιλιόχρονα θαμμένη
Σέ παλιού κόσμου χαλάσματα,
Δέ σ' αντίκρυσαν σαν ξένη.

Στ' ανοιγμένο μνήμα σου άπλωσα
Μέ λαχτάρα τήν αγκάλη,
Σά νά σέ είχα, σά νά σ' έχασα,
Κι' άξαφνα σέ βρήκα πάλι.

Πώς, πού, πότε αδερφωθήκαμε;
Σέ ποιά πλάσι περασμένη,
Πού ούτ' εγώ ήμουν σάρκα πρόσκαιρη
Κι' ούτ' εσύ μαρμαρωμένη;

Μέσ' στο χάος τής μνήμης τίποτε
Δέ σου μένει, παρά μόνο
Πώς, μιά μέρα, κάπου εννοιώσαμε
Κάποιο ωραίο, μεγάλο πόνο.

Καί τόν πόνο αυτό, πού αγιάτρευτος
Στήν ψυχή μου μένει ακόμα.
Όμοια αγιάτρευτο τόν γνώρισα
Στό μαρμάρινό σου στόμα.

ΜΙΑ μόνη, απ' όλες ξέχωρη κι' απόκοσμη,
Περνάς βαθυά-βαθυά μέσ' στά όνειρά μου,
Απ' τίς πενήντα κόρες η ομορφότερη
Κόρη του Πριάμου!

Περνάς –όχι σάν ίσκιος· κάτι ηλιόφωτο
Τήν όπι σου παντοτινά λαμπράνει:
Τού ωραίου θεού η αγάπη σε φωτόλουσε
Κι' αποδιωγμένη.

Ταλαίπωρη! ό,τι ενός θεού τ' αρνήθηκες:
Τού κορμιού σου τήν ανέγγιχτη χάρι,
Βέβηλο χέρι η βία ν' απλώση τόλμησε
Και νά σ' τό πάρη.

Τού θεού δώρο μεγάλο ήτον: τά χείλη σου
Τήν αλήθεια πικρή νά προφητεύουν.
Πιό μεγάλη η ποινή του: σ' ό,τι άν έλεγες
Νά μήν πιστεύουν.

Τής ευτυχίας τήν όπι δέν αντίκρυσσε
Τ' ανήσυχο, προφητικό σου βλέμμα,
Κ' είδες παντού τή συμφορά, τόν όλεθρο,
Τις φλόγες, τό αίμα---

Τά στέφανα απορρίχνοντας στά πόδια σου,
Ξενιτεμένη, σκλάβα, ήτον γραφτό σου
Νά προφητέψης –ώ φριχτό προφήτεμα!–
Τό θάνατό σου.

Βασιλοκόρη εσύ, αναγάπητη, άκλαυτη,
–Ξαγόρασμ' ακριβό για ξένο κρίμα–
Στό μακελλειό μιάς φόνισσας εδόθηκες
Σφάχτο –όχι θύμα.

Τά στέφανα, πού απόρριξες και πάτησες,
Σου τά φορούν τά χέρια τά δικά μου,
Κασσάνδρα –απ' τις πενήντα κόρες πιό άτυχη
Κόρη του Πριάμου!

ΠΟΣΕΣ γενιές γενιών επέρασαν
Γιά νάρθη η μέρα, η ώρα εκείνη,
Καί πόσες άλλες θά περάσουνε
Γιά νάρθη δεύτερη φορά!

Ὡ θάμα! Οι πόνοι βαλσαμώθηκαν
Καί σώπασαν οι αιώνιοι θρήνοι
Κι' απλώθηκε στά κρύα χαλάσματα
Μιά ουρανογέννητη χαρά.

Ὅλο τό φώς, πού ήπιαν τά μάρμαρα,
Τόν ύπνο αιώνων κοιμισμένα,
–Χρυσάφι τών ματιών αλόγιαστο–
Τό σκόρπισαν σέ μιá στιγμή,

Κι' ολόρθοι οι στύλοι ακέρια στύλωσαν
Τ' αετώματα τά γκρεμισμένα,
Στά βάθρα υψώθηκαν τ' αγάλματα
Κι' άναψαν οι σβυστοί βωμοί.

Καί κάτι ωραίο, σά δοξολόγημα,
Πρός τ' ουρανού τή θεία γαλήνη,
Άφωνο, αγνό, αλαφρό φτερούγισε
Μ' ορθάνοιχτα λευκά φτερά---

Πόσες γενιές γενιών επέρασαν
Γιά νάρθη η μέρα, η ώρα εκείνη,
Καί πόσες άλλες θα περάσουνε
Γιά νάρθη δεύτερη φορά!

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ
ΚΟΙΜΑΤΑΙ
ΑΦΩΝΗ
ΕΡΗΜΟ ΛΕΙΨΑΝΟ
ΑΚΟΥΩ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙ
ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ;

ΜΕ τό σταυρό μπροστά καί τά ξεφτέρια
Στό κοιμητήρι η λιτανεία διαβαίνει.
Ψάλλουν παπάδες λευκοφορεμένοι
Καί χριστιανοί μέ λαμπάδες στά χέρια.

Πονετικά η καμπάνα αργοσημαίνει---
Σκυφοί, μέσ' σέ καντήλια κι' αγιοκέρια,
Πού τρεμοσβύνουν σάν πεσμέν' αστέρια,
Κλαίν καί μοιρολογούν οι λυπημένοι.

Κι' απ' τή βοή, κι' απ' τή φεγγοβολιά
Ευπνούνε τρομαγμένα τά πουλιά
Καί στά κλαδιά τών δέντρων φτερουγίζουν:

Ψυχούλες τών νεκρών, μ' επιθυμιά
Νά βρούνε τά χαμένα τους κορμιά,
Στούς φωτισμένους τάφους τριγυρίζουν.

ΚΟΙΜΑΤΑΙ αγνώριστος νεκρός στή χώρα τού θανάτου.
Σάπιος ο ξύλινος σταυρός, σβυσμένο τ' όνομά του.
Μά μιά καντήλα μαρτυρά μερόνυχτ' αναμμένη,
Πώς κάποιος πόνος άσβυστος πέρ' απ' τόν τάφο μένει.

Φέγγ' η καντήλα κόκκινη καί φώς σάν αίμα ρίχνει
Καί μιάς αιμοστάλαχτης καρδιάς τήν όπι δείχνει,
Κι' από τό χώμα τού νεκρού, πού μ' αίμα τό ποτίζουν,
–Κρυσταλλωμένα δάκρυα– τρεις κυκλαμιές ανθίζουν.

ΑΦΩΝΗ τής ζωής σου πέρασες
Τό πολυδάκρυτο μαρτύριο
Καί τ' άφωνο σου τό θανάτωμα
Σκεπάζει έν' άφωνο μυστήριο.

Τού κάκου μέ μαχαίρι ξέσχισαν
Τά σπλάχνα σου, ώ φαρμακωμένη:
Θαύρουν εκεί τί σε φαρμάκωσε,
Μά τό γιατί κρυφό θα μένη.

ΕΡΗΜΟ λείψανο έφεραν αργά στο κοιμητήρι
Χωρίς παλά και ψάλτη, σε φέρετρο κλειστό·
Κ' ένοιωσα κάτι αθέλητα κοντά του να με σύρη,
Σάν να φερναν να θάψουν κάποιο νεκρό γνωστό.

Κ' όταν τά χώματα έπεσαν στο λάκκο σωριασμένα,
Μου τάραξε τά σπλάχνα λαχτάρα ξεφνική:
Σάν κάτι ωραίο να χάθηκεν απ' τή ζωή για μένα
Κ' έβλεπα να τό θάφτουν στο ξένο μνήμα εκεί.

ΑΚΟΥΩ τής Εκκλησίας τό μοιρολόγημα
Και τά τρεμόφωτα κεριά αντικρύζω·
Για τόν ωραίο νεκρό, τόν ανθοσκέπαστο,
Πονώ, βαθυά πονώ, μά δέ δακρύζω.

Ξάφνω βαρύ, μεθυστικό τό νεκρολίβανο
Τό νου μου φέρνει πέρα, αλλού, μακρυά μου
Ό,τι αγαπώ στον κόσμο συλλογίζομαι
Κι' αθέλητα σταλάζουν τά δάκρυά μου.

ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ φτωχολογιάς τὰ κόκκαλα
Σκόρπια στὸν ανοιχτὸν λάκκων τὰ πλάγια
–Ὅχι μ’ ἀγάπη συναγμένα λείψανα–
Μοιάζουν τὸν τάφων ἄσαρκ’ ἀποφάγια.

Ἄκαρπα ριζοκλάδια ἡ γῆ τ’ ἀπόρριξε
Κ’ οἱ ἄδαιοι οἱ λάκκοι, δράκοι πεινασμένοι,
Κορμιά καινούργια, ἀνέγγιχτα προσμένουνε,
Στὸ ἀνθρώπινο τὸ κρέας συνηθισμένοι.

ΠΑΙΔΙ, μὲ παραμύθια με ναννοῦριζες,
Μητέρα μου καλή, στὰ γόνατά σου,
Κι’ ὅταν το παραμῦθι τέλειωνε,
Μὲ πλάγιαζες νὰ κοιμηθῶ κοντά σου.

Εκεῖ, πού τώρα ἐσύ κοιμάσαι ἀξύπνητη,
Τὰ γόνατά μου σέρνω ἀποσταμένα,
Νὰ κοιμηθῶ κοντά σου: –Τέλειωσε
Τὸ παραμῦθι τῆς ζωῆς για μένα.

*Τις δ' οίδεν ει ζήν τούθ' ο κέκληται θανείν
τό ζήν δέ θνήσκειν εστί;*

Ευριπίδης

ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ; Τῆς ζωῆς μας τό σύνορο
Θά τό δείχνη ἓνα ορθό κυπαρίσσι;
Κί' απ' ὄ,τι εἶδαμε, ἀκούσαμε, ἀγγίξαμε,
Τάφου γῆ θά μας ἔχη χωρίση;

Ὅ,τι ἀγγίζομε, ἀκούμε καί βλέπομε,
Τούτο μόνο Ζωή μας τό λέμε;
Κί' αὐτό τρέμομε μήπως τό χάσωμε
Καί χαμένο στούς τάφους τό κλαίμε;

Σ' ὄ,τι ἀγγίζομε, ἀκούμε καί βλέπομε,
Τῆς ζωῆς μας ο κόσμος τελειώνει;
Τίποτε ἄλλο; Στερνό μας ἀπόρριμμα
Τό κορμί, πού σκορπιέται καί λυώνει;

Κάτι ἀνέγγιχτο, ἀνάκουστο, ἀθώρητο,
Μήπως κάτω απ' τοὺς τάφους ἀνθίζη
Κί' ὄ,τι μέσα μας κρύβεται ἀγνώριστο
Μήπως πέρ' απ' τό θάνατο ἀρχίζη;

Ἡ ψυχῆ, ταξιδεύτρια μέσ' στ' Ἄπειρο,
Σταλαμίδα νεροῦ μήπως μοιάζει,
Πού ἀνεβαίνει στά νέφη απ' τὰ πέλαγα,
Κί' απ' τὰ νέφη στούς κάμπους σταλάζει;

Μήπως ὄ,τι θαρροῦμε βασιλεμα
Γλυκοχάραμ' αὐγῆς εἶναι πέρα,
Κί' ἀντί νάρθη μιὰ νύχτ' ἀξημέρωτη,
Ἐημερώνει μί' ἀβράδουαστη μέρα;

Μήπως εἶν' ἀλήθεια στό θάνατο
Κ' ἡ ζωῆ μήπως κρύβη τήν πλάνη;
Ὅ,τι λέμε πώς ζή μήπως πέθανε
Κ' εἶν' ἀθάνατο ὄ,τι ἔχει πεθάνη;

ΕΙΠΕ:

ΕΙΝ' Ο ΒΩΜΟΣ ΜΑΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΧΩΡΑ

ΠΩΣ ΤΟ ΓΕΜΙΖΟΥΝΕ

ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ ΘΑΜΜΕΝΟΙ

ΤΗΝ ΝΥΧΤ' ΑΠΟΨΕ

ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ Η ΜΕΡΑ

ΣΤΑ ΞΕΡΑ ΤΑ ΞΥΛΑ

ΣΤΑ ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Ω ΧΩΡΙΣΜΕΝΕΣ ΝΕΡΩΖΩΕΣ

ΖΗΤΙΑΝΩΝ ΡΟΥΧΑ ΣΕΡΝΟΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΚΙΤΡΙΝΟΘΩΡΗΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΟΥ ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ

ΕΙΠΕ:

Είν' ο βωμός μας ανθοστόλιστος
Μέ δάφνης κλώνους καί μέ νερολούλουδα
Λευκά, καί τό καντήλι του αναμμένο---
Κοιμάς' εσύ –καί δίχως ύπνο μένω
Εγώ. –

Τού φεγγαριού τ' αχνόφωτο
Φτάνει ώς τού καντηλιού τό τρεμοφέγγισμα
Καί βλέπω εμπρός μου τόν Α ν α σ τ η μ έ ν ο.
Κοιμάς' εσύ –καί δίχως ύπνο μένω
Εγώ. –

Απ' τούς δύο μας ένας πρέπει
Πάντ' άγρυπνος νά μένη για νά βλέπη
Μήπως τό λάδι τύχη λιγοστό
Κι' αθέλητα βρεθή σβυστό
Τό φώς, πού φέγγει στόν Α ν α σ τ η μ έ ν ο.

Απόψε είν' ο βωμός μας ανθοστόλιστος
Μέ δάφνης κλώνους καί μέ νερολούλουδα---
Κοιμάσαι εσύ –καί δίχως ύπνο μένω
Εγώ. ---

ΕΙΠΕ:

Σέ κάποια χώρ' ονειρευτή
Ελεφαντένια είν' εκκλησιά χτισμένη
Καί στό καμπαναριό της κρεμασμένη
Καμπάνα από χρυσάφι αγνό χυτή.

Όμως –κανείς δέν ξέρει τό γιατί–
Πάντ' άφωνη η χρυσή καμπάνα μένει,
Κι' ούτ' όρθρο, κι ούτ' εσπερινό σημαίνει,
Κι' ούτε χρονιάρα μέρα, ούτε γιορτή

Τού χρυσαφιού της δέν ακούοντ' οι χτύποι:
Δέν την ταραζει ούτε χαρά, ούτε λύπη·
Βουβή, κι' άν κλαίη ο κόσμος κι' άν γελά.

Μόνο ένας λόγος στήν καμπάνα άν φτάση,
Χτυπά, χτυπά, χτυπά –θαρρείς θά σπάση–
Τό λόγο αυτό προσμένει εκεί ψηλά.

ΕΙΠΕ:

Πώς τό γεμίζουνε τ' ολόχρυσο ποτήρι;

Σταλαματιά, σταλαματιά γεμίζουν το ποτήρι,
Κ' είναι κρυφές σταλαματιές από κρυφή βρυσούλα,
Καί τίς ζητούν απόκρυφα κι' απόκρυφα τίς βρίσκουν.

Κ' ύστερα πώς τ' αδειάζουνε τ' ολόχρυσο ποτήρι;

Όλο μέ μιάς τ' αδειάζουνε τ' ολόχρυσο ποτήρι,
Καί σάν ποτάμι χύνεται μέσ' στής ψυχής τά βάθη
Τ' ακριβοστάλαχτο πιοτό, τό κρυφομαζωμένο·
Μά πάντα μένει μιά στερνή σταλαματιά μονάχη
Καί τό ποτήρι τήν κρατά, τά χείλη δέν τη φτάνουν.

Μήπως απ' όλες πίο γλυκειά σταλαματιά είν' εκείνη,
Γι' αυτό σέ χείλη ανθρώπιμα η βρυσούλα δέν τη δίνει;

ΕΙΠΕ:

Δυό νεκροί θαμμένοι
Σ' ένα φέρετρο μαζί:
Η Ζωή είναι πεθαμένη
Κ' η Νεότης όχι –ζή.

Απ' τό μνήμα της προβάλλει
Κάθε νύχτα ακέρια, ορθή,
Καί γυρνά στον κόσμο πάλι.
Απ' τό δρόμο πούχ' ερθή.

Σκοτεινός ο δρόμος φέρνει
Σέ μιά πόρτα χαμηλή·
Κάπου μπαίνει –κάπου γέρνει–
Κάτι λέει –κάτι φιλεί.---

Η Νεότης, καί θαμμένη
Σέ θανάτου φυλακή,
Δίπλα σέ μιά πεθαμένη,
Δέν ησύχασ' ούτ' εκεί.

ΕΙΠΕ:

Τή νύχτ' απόψε λαχταρώ
–Νεράϊδες του γιαλού–
Μέ σάς ναρθώ νά νυχτερέψω,
Καί τών κυμάτων τό χορό
Μαζί σας θέλω νά χορέψω.

Φέρτε όλων τών πνιγμένων τά κορμιά
–Νεράϊδες τού γιαλού–
Καί στρώστε, απάνω νά πατήσω:
Στή νέκρα εκείνη καί στήν ερημιά
Τρελλό χορό θέλω να στήσω.

Ό,τι έχει απ' τήν ζωή μου νεκρωθή
–Νεράϊδες τού γιαλού–
Κ' ό,τι έσβυσε καί χάθηκε σ' εμένα
Τό ρίχνω σέ νερό βαθύ
Μέ τά κορμιά τά πεθαμένα.

Μιά νέα ζωή σαλεύει ξυπνητή,
–Νεράϊδες τού γιαλού–
Σ' όλο μου τό κορμί τή νοιώθω·
Καί νά τή ζήσω τή ζωή μου αυτή
Μέ σας αχόρταγο έχω πόθο.

ΕΙΠΕ:

Στά ξερά τὰ ξύλα ανθίζετε,
Στά γυμνά τ' αφύλλωτα κλαδιά,
Μέ ροδόλευκη όφι, γλυκομύριστα,
Τόσο γλυκομύριστα, ώς νά πήρατε
Τόν αχνό απ' τό μέλι μυρωδιά.

Μά περνά καί σώνεται μέ τ' άνθισμα
Τής ζωής σας όλ' η προκοπή,
Κι' από σάς, άνθη μεγάλα, αστέρινα,
Ωριμάζουν ύστερ' άχαροι, άγλυκοι
Καί μικροί κι' αμύριστοι οι καρποί.

Τά λευκά νυφιάτικα ντυθήκατε
Νά χαρήτε τού ήλιου τὰ φιλιά;
Νύφες μόνο θέλετε νά μείνετε
Καί παιδί ποτέ σας νά μή σφιξετε
Μέσ' στή μητρική σας αγκαλιά;

*Είτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου.
Καί ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ
μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. Ἰω. ιθ' 27*

ΕΙΠΕ:

Στά ολόχρυσά τὰ στάχυα ανάμεσα
Περνοῦν οἱ ἄλλοι ἀκολουθώντας τον.
Κι' ὁ νιώτερος ἐσὺ κι' ἀγαπημένος του
Χαϊδεύεις μὲ τὸ χέρι σου
Τὰ στάχυα, πού τὸν ἀγγίζαν στο διάβα του.

Ὅλοι πηγαίνουν σταθεροὶ κι' ἀκλόνητοι
Στὴν πίστι τους.
Μὰ ἐσὺ πηγαίνεις πέρα, πέρ' ἀκόμα
Καί στά μάτια σου
Φεγγοβολά ἡ Ἀγάπη.
Εκείνοι πεινασμένοι ἦρθαν κοντά του
Κ' ἡ θεία ἡ χάρι του τοὺς ἔφερε στό δρόμο,
Ποῦ βρήκαν τὴν αἰώνια τροφή.

Καί σὺ, ἀπ' τὴν ὥρα πού τὸν ἐσμιξες,
Ἐσὺ, πού πρόσμενες τὸν ἐρχομὸ του,
Τὴν πείνα τῆς ψυχῆς σου χόρτασες
Κι' ἄλλο δέ θέλεις,

Παρά, τὸ δρόμο τὸ χρυσὸ πηγαίνοντας,
Πάντα ν' ἀκολουθᾷς τὸν Κύριό σου·
Κι' ἄλλην εὐχή δὲν ἔχεις
Παρ' αὐτὴ μόνον
Στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Γιατί ἡ Ἀγάπη σου,
Καθὼς κάθε μεγάλη Ἀγάπη,
Σέ κάνει νὰ φοβάσαι καί νὰ λαχταράς---

Τί βλέπεις πέρα ἐκεῖ στά πέρατα τοῦ δρόμου;
Τί βλέπεις;
Ἐσὺ ὁ ἀγαπημένος του, ἐσὺ πρῶτος,
Μὲ τὴν ψυχὴ τὴν πολυφάνταστη,
Βλέπεις ἐκεῖ μακρὰ κι' ἀπόμακρα
Στημένο τὸ Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ.

*

Γι' αὐτὸ δέ λείπεις ὥρα ἀπὸ κοντά του;
Γι' αὐτὸ στό στήθος του ἐγειρες,
Ὅταν ξεστόμισε τῆς υποψίας τὰ λόγια;
Ὅχι, ὄχι! σέ πιστεύει ἐσένα.
Ὅχι, ὄχι! δὲ θὰ τὸν προδώσης.
Τὸ ξέρει Εκείνος

Καί, γιά νά σ' τό φανερώση,
Κάτι σου λέει κρυφά---
Εσύ ο πιστός, μέ τή μεγάλη Αγάπη σου
Τ' αξιώθηκες νά γαληνέψης τήν καρδιά του,
Καί σύ τή χάριν έλαχες
Ν' ακούσης τόν καρδιόχτυπό του
Τήν ώρα, πού τόν πρόδωσεν η Ανθρωπότης.

*

Στου μαρτυρίου τόν τόπο όλοι τόν άφησαν
Μόνο--
Όλοι τόν άφησαν,
Γιατ' είν' ο πόνος τους βαρύς
Καί δέν μπορούν νά τόν νικήσουν.
Μά εσένα, από τόν πόνο μεγαλύτερη
Η Αγάπη σου
Κι' από τ' ατελείωτα τά βάσανα
Πειό ατέλειωτη,
Σέ ρίζωσε
Στά πόδια του Σταυρού του!
Κ' είσαι κοντά του
Όλη του μαρτυρίου τήν ώρα.

Καί δέχεται η ψυχή σου τό αίμα του
Σταλαματιά, σταλαματιά,
Καί γίνεται πιό δυνατή καί θαρρετή
Η Αγάπη σου.

Κι' όταν τή δύναμί σου Εκείνος είδε,
Θέλησ' ένα άξιο χάρισμα
Νά δώση στην Αγάπη σου,
Καί στά δικά σου χέρια απόθεσεν
Ό,τι άφηγε στόν κόσμο μεγαλύτερο:
-Νά η μ η τέ ρ α σου! είπε.
Κι' από τήν ώρα εκείνη εσύ
Τήν πήρες καί την έφερες στό σπίτι σου.

*

Οι δυό σας τώρα δέν περνάτε ανάμεσα
Σέ στάχνα ολόχρυσα --όχι!
Τριγύρω σας ανθοβολούν
Τού αγρού τά κρίνα κόκκινα---
Ο δρόμος ο χρυσός γιά σένα τέλειωσε,
Κ' εκεί, πού όλο μακρύτερα πηγαίνεις τώρα,
Βρίσκεις παντού
Τά ματωμέν' αγνάρια του Κυρίου σου.

ΕΙΠΕ:

Ὡ χωρισμένες νεροζωές,
Θέλετε πάλι ν' ανταμώσετε;
Σμιγμένα τὰ νερά σας είχατε
Καί ξεχωρίστηκαν; –
Γι' αυτό γοργοκυλάτε;

Ανάμεσά σας κάμποι απλώθηκαν
Κι' ανοίχτηκαν χάσματ' απέραστα
Γιά τήν αγάπη σας. –
Μά εσείς γοργοκυλάτε.

Τό ξέρετε πώς πάλι θ' ανταμώσετε
Στά μεσοπέλαγα,
Καί στά μεγάλα ρέματα
Θά ματασιμίξετε---

Κ' ύστερ' από τό δρόμο τό μακρύ
Γιά πάντ' αχώριστες θά ζήσετε
Στ' αρμυρισμένα βάθη – εκεί.

ΕΙΠΕ:

Ζητιάνων ρούχα σέρνοντας
Μπροστά σου νά φανούμε, όχι –δέ θέλομε,
Κι' ούτε σά ναυαγοί
Κοντά σου νά ζητήσωμε καταφυγή.

Όχι –δέ θάρθωμε
Νά κρύψωμε στά στήθη σου
Κόκκινη από ντροπή τήν όψι μας.

Μέ φωτερό τό μέτωπο
Θά σ' αντικρύσωμε,
Κρατώντας μέσ' στ' αλάβαστρο
Τό βάλαμο,
Πού θά γιατρέψη τίς πληγές σου.

Εμείς δέ θέλομε
Κι' άλλη πληγή ν' ανοίξωμε,
Στίς πέντε σου πληγές,
Ώ τής ψυχής μας Κύριε!

ΕΙΠΕ:

Αρχαίο κιτρινοθώρητο άγαλμα,
Τήν ομορφιά σου δίνουν με τό φώς τους
Τ' αμέτρητα τά μάτια τά όμορφα,
Πού δέν περνούν μονάχ' απάνω σου,
Μά, φτάνοντας ώς μέσα σου,
Σέ πριχύνουν με λαμπράδα
Καί σου χαρίζουν μιá καινούργιαν ομορφιά
Στήν ομορφιά σου.

Φώς τών ματιών –τής ευτυχίας πηγή,
Ποτέ δέ χάνεσαι.
Κι' όταν ως τήν ανθρώπινη ψυχή
Δέ φτάνης,
Ποτίζεις ένα μαρμάρινο άψυχο
Καί ζωντανό τό κάνεις.

ΕΙΠΕ:

Τῆς Τέχνης σου το πλάσμα απόθεσες
Στά χέρια μου.
Κ' είναι λευκό,
Λευκότερο απ' τό σκαλιστό τό μάρμαρο,
Καί δυνατό
Σά σίδηρο καί χάλκωμα.–

Ζωή γεμάτο
Σπαρταρά μέσ' στις παλάμες μου,
Καί νιώθω τόν καρδιόχτυπό του
Σάν τού τρεμόκαρδου περιστεριού,
Καί τρέχει κάτι μέσ' στις φλέβες του
Σάν τὰ νερά τ' απόκρυφα,
Πού τρέχουν κάτω από τή γή.

Τέχνη καί Πίστι–
Οι δύο μαζί τό σφυροκόπησαν,
Καί τό κρατούν στοχαστικά τὰ χέρια μου
Σάν διάφανο ανθολάγηνο απ' αλάβαστρο.

ΧΩΡΙΣ ΕΣΑΣ Ω ΜΑΤΙΑ
ΒΑΘΥΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ
ΟΧΙ Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΣΟΥ
ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ
ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΣ ΑΝΑΒΛΕΜΜΑ
ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΑΝ ΒΛΕΠΩ ΓΥΡΩ
ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ
ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΝΥΧΤΩΝ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΠΑΡΗ

ΧΩΡΙΣ εσάς, ώ μάτια, μάτια –μάτια μου,
Χωρίς εσάς στενή θά ήτον η πλάσι:
Φανέρωμά της μόνο θάχε τ' άγγιγμα,
Καί μέτρο –όπου μπορεί χέρι να φτάση.

Μά εσείς την πλάσι διάπλατη μού ανοίγετε,
Καί χαίρομαι τό φώς της και χορταίνω.
Κ' εσείς μέ μιάς δικό μου χτήμα κάνετε
Κι' ό,τ' είναι μακρινό κι' ό,τ' είναι ξένο.

Κ' έξω απ' τή γή κι' απ' άστρο σ' άστρο φεύγοντας,
Πρόδρομοι τής ψυχής, γοργά μου μάτια,
Χαράζετε σ' τ' Απέραντο και στ' Άγνωστο
Τού νού τά ωνειρεμένα μονοπάτια.

ΒΑΘΥΑ, τή νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
Μέ τ' ανοιχτά φτερά τού ονείρου,
Πετά η ψυχή μου σκλάβα ελεύθερη,
Στούς μυστικούς κόσμους τού Απειρού.

Τή νύχτα βλέπει όλα τ' αθώρητα,
Πού απόκρυβεν η πλάνα η μέρα·
Τή νύχτ' ακούει όλα τ' ανάκουστα
Στόν ατρικύμιστον αέρα:

Βλέπει τών τάφων τὰ φαντάσματα
Καί τὰ λευκά στοιχειά τών κάστρων,
Κι' ακούει τών δέντρων τό μεγάλωμα
Καί τό περπάτημα τών άστρων.

ΟΧΙ η ανατολή σου: τ' ωραίο πώρχεται,
Κι' ούτε τ' ωραίο πού φεύγει: τό βασιλεμά σου.
Μά κάτι ωραίο, πού τώχω και τό χαίρομαι:
Τό μεσουράνημά σου!

Όταν πίσω αναγέρνω τό κεφάλι μου,
Γιά να φτάση η λατρεία μου ψηλά, ώς εσένα,
Καί τόσο λάμπη η δόξα σου στά μάτια μου,
Πού σφαλούν θαμπωμένα!

ΣΤΑ ΝΕΡΑ τής λίμνης τ' άβαθα
Κάποιο φώς τή νύχτα εφάνη
Φτωχικό, θολό, τρεμάμενο,
Σάν ψαράδων πυροφάνι.

Τών ματιών μου πλάνη! –Μούδειξες
Μ' αργοσήκωτο τό χέρι,
Πώς τής λίμνης τ' αντιφέγγισμα
Ήτον φώς από έν' αστέρι.

Ο Βέγας

ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ανάβλεμμα τ' αντίκρυσσα
Στόν ουρανό κατάκορφα τ' Αστέρι
τής Λύρας: ήλιο κόσμου απόμακρου,
Πού τόν μαντεύει ο νούς, κι' άς μήν τό ξέρη.

Μέθη ματιών! –Τήν ώρα, πού άξαφν' άνθισε
Μενεξεδένιο φώς μέσ' στ' ακρογυάλι,
Δέ θέλησα νά ιδώ ποιά αλήθεια κρύβεται
Στό θάμα, πού είχε ανθόφωτο προβάλη.

Γιά μένα τό άστρο εκείνο τό κατάκορφο,
Σέ μιá στιγμή φωτοπλασμένου ονείρου,
Μέ τήν ουράνια φλόγα του φανέρωσε
Τήν αφανέρωτη ψυχή τού Αλείρου.

*Γιά ένα κομμάτι απ' αερόλιθο
μέ τ'ά παράξενα σημάδια του*

ΑΓΝΩΣΤΗΣ γλώσσας γράμματα στήν όφι έχει γραμμένα,
Σά μιά γραφή σταλμένη στή γή απ' τούς ουρανούς.
Ώ! τί ουράνια μυστικά βρίσκοντ' εκεί κρυμμένα,
Πού δέν μπορεί νά νιώση ποτέ τού ανθρώπου ο νους!

Μόνον εσύ, Αστρογέννητη, πού λάμπεις καί θά σβύσης,
Φερμένη απ' άλλους κόσμους στή γή περαστικά,
Εσύ κάποιας πατρίδας σου τή γλώσσα ίσως γνωρίσης
Καί τού χαμένου τού άστρου μάς πής τά μυστικά.

*Quando Beatrice in sul sinistro fianco
Vidi rivolta, e riguardar nel sole . . .
Dante Parad, I, 46.*

ΑΝ βλέπω γύρω, μέ τό ξημέρωμα,
Τήν πλάσι ολάκαιρ' ηλιολουσμένη,
Τό σκόρπιο φώς της χαρά, αναγάλλιασμα—
Μά τήν ψυχή μου δέν τη χορταίνει.

Χωρίς να κλείσω τυφλός τά βλέφαρα
Κι' από τό θάμπωμα νά δακρύσω,
Τής Βεατρικής τά μάτια δόσε μου,
Τόν ήλιο ολόφωτο ν' αντικρύσω!

ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ ηλιοβασίλεμα
Γαλανό, καθάριο λάμπει,
Στολισμένο μέ τα χρώματα
Μιάς μαγιάτικης αυγής.

Πρώϊμη Άνοιξη γιορτάζουνε
Σ' άλλους κόσμους άλλοι κάμποι:
Τ' ουρανού τά ρόδα ανθίσανε
Πρίν ανθίσουνε τής γής.

ΣΤΑ ΒΑΘΗ τών νυχτών τ' αστρόσπαρτα,
Πού αγνώριστα κι' άφωνα μένουν,
Πόσοι καινούργιοι κόσμοι πλάθονται,
Πόσοι παλιοί κόσμοι πεθαίνουν!

Καί στών ψυχών τά βάθη, γύρω μας,
–Στ' αγνώριστα κι' άφωνα βάθη–
Κόσμοι πεθαίνουν, κόσμοι πλάθονται,
Χωρίς κανέναν νά τό μάθη.

ΓΙΑ νά μας πάρη στις γοργές φτερούγες του
Ανάερος χρυσαϊτός προσμένει.
Έλα, στήν αστρογειτονιά ν' ανέβωμε
Τήν ονειροχτισμένη.

Έξω και πέρ' από τής γής τή δύναμη,
Τήν καταλύτρα, τή χαλάστρα,
Νά γίνωμε όνειρα κ' εμείς μέ τά όνειρα,
Κι' άστρα κ' εμείς μέ τ' άστρα!